Despre

Anotimpurile vieții

Această carte este adresată tuturor oamenilor care vor simți nevoia s-o citească, din diferite motive. Este o perspectivă filozofică asupra legăturilor firești dintre legile naturii și oameni. Definește într-o manieră unică modul în care viața și afacerile sunt precum trecerea anotimpurilor.

Anotimpurile vieții ar fi putut fi scrisă de fiecare dintre noi, pentru că este povestea tuturor. Se apleacă atât asupra triumfului, cât și a tragediei... Și asupra efectelor pe care le au în ceea ce privește calitatea vieții noastre individuale. Cuvintele cuprinse în paginile acestei cărți sunt fundamentale pentru ideile și filozofia lui Jim Rohn, pe care le prezintă în conferințele ținute peste tot în America și în lume.

Vehiculul producerii și popularizării principiilor sale, Jim Rohn International a devenit una dintre poveștile de succes care s-a construit prin implementarea opiniilor sale. Compania are scopul de a expune ideile atât de prețioase, oriunde există un public dornic să le asculte.

Anotimpurile vieții va fi, la un moment dat, considerată drept piatra de hotar a unui nou tip de gândire... capabil de a transforma oameni și organizații și de a le conduce din hăurile mediocrității spre culmile împlinirii. Această carte este deschizătoarea de drumuri pentru multe produse pe care Jim Rohn International le va concepe și le va împărtăși lumii. Abundă de idei pline de inspirație, cuprinde adevărul și identifică liniile de conduită pentru cei care sunt în căutarea unei vieți mai bune.

Pentru cei care încearcă să se descopere, această carte poate fi cheia care va descuia ușa spre o nouă lume de împliniri și satisfacții personale.

Anotimpurile vieții

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROHN, JIM
Anotimpurile vieţii / Jim Rohn; trad.: Ana-Maria Murariu.
Bucureşti : Amaltea, 2006

ISBN (10) 973-7780-47-7
ISBN (13) 978-973-7780-47-8

I. Murariu, Ana-Maria (trad.)

159.9

THE SEASONS OF LIFE
JIM ROHN
© 1981, 2002 by Jim Rohn International

www.jimrohn.com
info@jimrohn.com

ANOTIMPURILE VIEŢII
JIM ROHN

ISBN (10) 973-7780-47-7
ISBN (13) 978-973-7780-47-8

© 2006 – EDITURA AMALTEA

Anotimpurile vieţii

JIM ROHN

EDITURA AMALTEA
www.amaltea.ro

MULŢUMIRI

Mamei şi tatălui meu... care m-au învăţat că viaţa şi afacerile sunt precum schimbarea anotimpurilor.

Lui Kyle Wilson... care găseşte moduri unice pentru ca din ce în ce mai mulţi oameni să audă şi să fie la curent cu ideile noastre.

Tuturor celor care au contribuit... încă de la începuturi şi până acum. Modul în care publicul meu m-a ascultat – mare sau mic, în conversaţii sau conferinţe – mă forţează să găsesc noi metode de a-mi împărtăşi cele mai ascunse gânduri. Fiecare dintre voi îşi va da seama în ce mod m-a influenţat.

Şi Norei Weinberger, a cărei creativitate artistică vorbeşte de la sine în paginile acestei cărţi.

Cuprins

Cuvânt înainte 9

I. Ciclurile şi anotimpurile vieţii 11

II. Efectele circumstanţelor sau mediului 17

III. Valoarea atitudinilor 43

IV. Tiparul constant şi previzibil al schimbării 51

V. Primăvara 59

VI. Vara 79

VII. Toamna 93

VIII. Iarna 105

IX. Înfrângerea – cel mai prielnic început 117

Despre autor 125

Despre Jim Rohn 127

Cuvânt înainte

John Kennedy a făcut o remarcă potrivit căreia Winston Churchill „a mobilizat limba engleză şi a trimis-o la luptă." Generaţiile trecute au auzit cuvintele tulburătoare ale lui Cicero, Daniel Webster, Disraeli, Churchill şi Kennedy... oameni cărora Creatorul lor le-a dăruit harul de a schimba cursul istoriei umanităţii şi calitatea vieţii fiecărui om în parte prin cuvintele lor meşteşugite.

Jim Rohn, un contemporan al nostru, a fost dăruit cu un asemenea har. Conferinţele sale inspiraţionale şi apariţiile în faţa publicului american şi nu numai au schimbat vieţile a sute de mii de oameni. El are capacitatea unică de a descoperi miraculosul ascuns sub masca obişnuitului şi de a da grai acestor revelaţii prin cuvinte care îi ating în mod unic pe toţi cei care le ascultă.

Anotimpurile vieţii este o incursiune momentană în profunzimea caracterului lui Jim Rohn. Abilitatea sa de a trezi spiritul adormit dinlăuntrul fiecăruia dintre noi este mai mult decât bine-venită în această perioadă de schimbări şi provocări. Aceasta este prima carte a domnului Rohn, dar nu este ultima. Colaborarea cu el la scrierea acestei cărţi m-a făcut să îmi dau seama că lumea are nevoie de el. Ideile sale despre scopuri, dezvoltare personală, abilităţi de lider şi eficienţa comunicării sunt necesare în toate domeniile educaţiei, administrative şi în afaceri... iar contribuţia sa la ameliorarea calităţii vieţii de familie este nemăsurată.

Această carte este destinată să devină o capodoperă a creativităţii literare.

Ronald L. Reynolds

I

Ciclurile şi anotimpurile vieţii

Timp de şase mii de ani – de când istoria se înregistrează în scris – oamenii au intrat în această lume, au primit educaţie din partea părinţilor, educaţie şcolară şi au adunat tot felul de experienţe de viaţă; mulţi şi-au stabilit scopuri ambiţioase şi au visat vise măreţe, dar în ziua în care şi-au dat ultima suflare, nu au lăsat în urmă nicio dovadă a existenţei lor, în afară de un certificat de naştere, o piatră de mormânt şi o jumătate de milion de dolari cheltuiţi pe bunuri şi servicii – în curgerea dintre un început umil şi un final tăcut.

S-au scris cărţi despre împlinirea personală, se ţin conferinţe despre găsirea succesului şi toţi cei care au întâlnit şi au îmbrăţişat de bunăvoie succesul îşi împărtăşesc ideile şi perspectiva cu cei care vor să asculte.

Unii capătă bogăţii lumeşti cu preţul pierderii prietenilor şi destrămării familiilor. Pentru alţii, şi bogăţiile, dar şi familiile fericite rămân un vis neîmplinit. Majoritatea se încadrează în două categorii – fie săraci, care încearcă să devină bogaţi, fie bogaţi care încearcă să descopere fericirea pe care o aveau când erau săraci.

Fantastică afirmaţie!

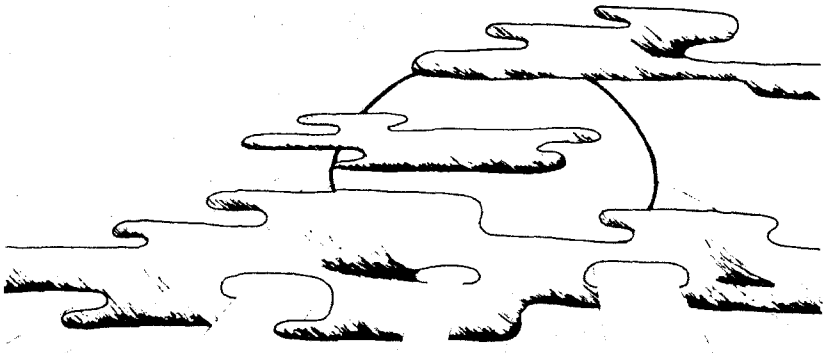

Această carte, o colecţie de idei şi observaţii adunate pe parcursul a patru decenii, va încerca să vorbească despre viaţă, curgerea şi evenimentele ei, scop, oportunităţi şi provocări. Nu are menirea de a se erija într-un tratat despre cum să obţii succesul sau cum să eviţi eşecul. Dacă viaţa ar avea asemenea răspunsuri la întrebări vechi de când lumea, nu s-ar mai face încercări de a răspunde şi am fi cu toţii oameni de succes. De fapt, ceea ce se dovedeşte a fi formula succesului pentru unul dintre noi, poate duce la prăbuşirea altuia. Aşa cum Creatorul nostru ne-a făcut unici, El a rezervat, pentru fiecare dintre noi, răspunsuri unice la această provocare care este viaţa.

Asa e !
)

Prin urmare, scopul acestei cărți este acela de a deștepta în fiecare dintre noi bagajul de inspirație și răspunsurile care sunt în stare latentă, încă de la naștere – în mintea și inima fiecăruia dintre noi.

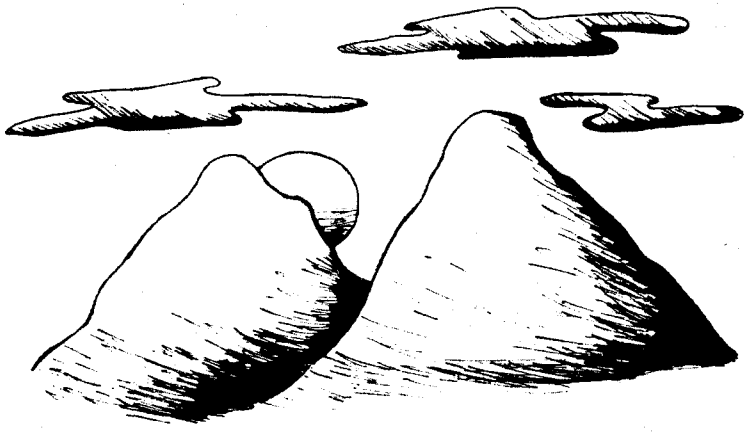

Haide să descoperim propriile noastre răspunsuri la provocările individuale pe care le avem de înfruntat prin explorarea ciclurilor și *anotimpurilor vieții*.

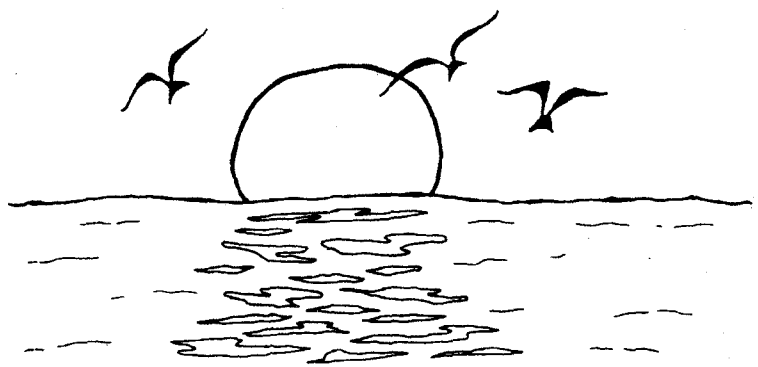

II

Efectele circumstanțelor sau mediului

Fiecare dintre noi, bogat sau sărac, tânăr sau bătrân, şcolit sau nu, poartă amprenta tuturor evenimentelor şi oamenilor cu care a intrat în contact încă din momentul venirii pe lume. Fiecare gând care s-a răsfrânt asupra noastră a avut un efect pentru ceea ce suntem în clipa de faţă. Fiecare film. Fiecare revistă sau fiecare carte. Fiecare emisiune TV. Fiecare dezamăgire, triumf, îndoială, vis sau iubire pe care am trăit-o – toate au avut *un* impact asupra noastră. Ceea ce *suntem* şi ceea ce *avem*, toate au lăsat o urmă în *noi*. Omul are tendinţa de a învinovăţi pe oricine altcineva sau orice altceva pentru incapacitatea noastră de a evolua – guvernul, competiţia, managerii, inflaţia, tariful orelor de muncă şi chiar traficul, sau chiar vremea, toate sunt vinovate pentru ceea ce ni se întâmplă.

Acei oameni sau evenimente care ne-au influenţat – favorabile sau nu – au rămas acum în urma noastră. Ceea ce s-a întâmplat chiar şi în ziua ce tocmai a trecut nu mai poate avea niciun fel de consecinţă, decât dacă noi permitem să aibă. Numai *lucrurile* şi *oamenii* care au un impact asupra noastră *astăzi* au importanţă – dar şi în zilele ce vor veni. Ceea ce *am fost* nu mai putem schimba. Ceea ce *putem deveni* este o *oportunitate* nelimitată, nemărginită. Prin urmare, nu permiteţi fostelor greşeli şi eşecuri să afecteze posibilităţile viitoare şi actuale. Cea mai mare valoare a trecutului este cât de înţelept îl investim în viitor. Fie ca *trecutul* să fie un *instrument* pentru ca *viitorul* să fie atât plăcut, cât şi profitabil.

Cei care acceptă serios faptul că merită și că într-una din zile chiar vor obține independența financiară, trebuie să renunțe la privitul în oglinda retrovizoare a vieții lor și să se concentreze asupra vieții ce îi așteaptă de acum înainte. Ei trebuie să înceapă căutarea împlinirii personale prin inventarierea exactă a persoanelor și circumstanțelor care le-au influențat viețile azi, pentru că efectul *acestora* va determina ceea ce îi așteaptă – cum va fi recolta *următoare* în toamna ce vine.

Uneori acumulăm un amestec de oameni și circumstanțe de viață care, dacă nu sunt prelucrate într-un anume fel, vor face ca viitorul nostru să fie exact ca trecutul. Dezvoltarea umană profitabilă își are prețul ei, căci fiecare câștig provoacă *automat* o pierdere sau un sacrificiu. Fiecare dintre noi este afectat negativ de *ceva* în fiecare zi. Una dintre cele mai mari provocări ale vieții este să avem atât înțelepciunea să recunoaștem aceste izvoare negative, cât și curajul de a le anihila, dacă este cazul. Niciunul dintre noi nu ar bea de bunăvoie un pahar de otravă dacă ar ști ce e înăuntru, și totuși fiecare dintre noi are prieteni, rude sau parteneri de afaceri al căror efect asupra noastră este la fel de mortal precum al paharului de otravă.

Fain și adevărat!

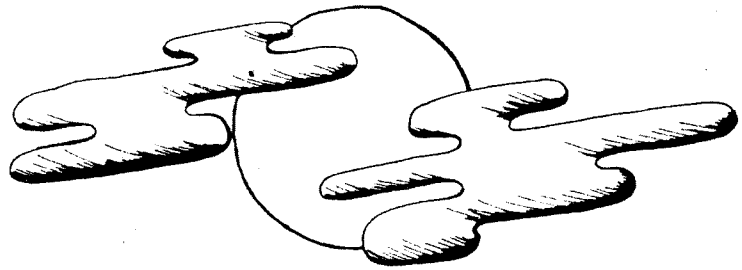

Diferența constă în aceea că o formă de otravă omoară instantaneu – odată consumată, trupul se zvârcolește, slăbește și toate funcțiile vitale se curmă. Cealaltă „formă" ucide speranța, ambiția, entuziasmul și setea de împlinire. Metodele sunt diferite, dar rezultatul final este același. Nu există mare diferență între cel ce renunță la viață și cel ce renunță la speranță.

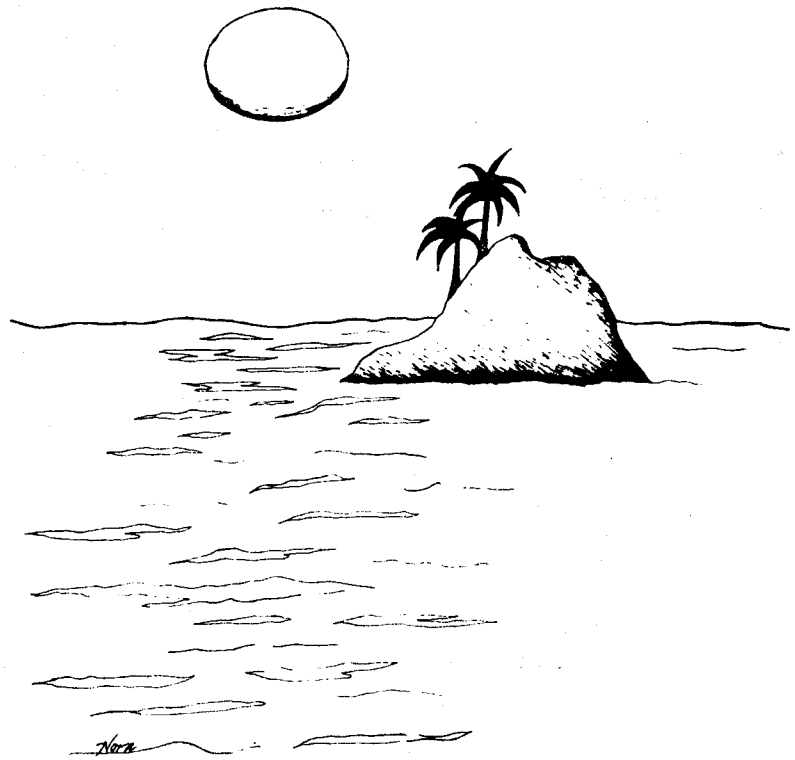

Mulți vor râde de cei ce citesc cărți folositoare, și cu toate acestea, diferența este mică între cei ce *nu știu* să citească și cei care *nu vor* – rezultatul ambelor este ignoranța.

Mulți îi descurajează pe alții care își caută o slujbă mai bună, și cu toate acestea este esențial ca fiecare dintre noi să descopere ceea ce „ar fi să fim“ dacă am găsi adevărata fericire.

Mulți se vor încrunta la cei ce și-au stabilit țeluri ambițioase, și cu toate acestea, fără asemenea țeluri nu există împliniri, iar fără împliniri viața noastră va rămâne la fel.

Mulți îi vor bârfi pe cei care se descurcă bine, și cu toate acestea, cei care nu se descurcă nu au niciun motiv să se bucure.

Mulți vor țipa la cei ce vor porni în căutarea unei vieți mai bune, și cu toate acestea va trebui să ne depărtăm de cei care au o influență îngrăditoare asupra vieții noastre, în ciuda lacrimilor.

Mulți îi vor urî pe cei ce vor căpăta o viață mai bună, deși sărăcia nu îți dă nici un motiv de bucurie și nici de dragoste.

Una dintre dezamăgirile vieții este aceea că prietenii îi vor părăsi pe cei care pornesc în căutarea unei vieți mai bune și totuși cei care vor rămâne în urmă vor spune: „ne-a uitat, acum că trăiește bine". Cei care își *acceptă* mediocritatea aleg să rămână. Mai întotdeauna cei care au ajuns mai departe *decât restul* vor vrea să se întoarcă la prietenii lor de odinioară și să îi îmbrățișeze cu prietenie și dragoste, știind că aceștia nu îndrăznesc s-o facă, pentru că invidia celor ce rămân înapoi nu le-o va îngădui.

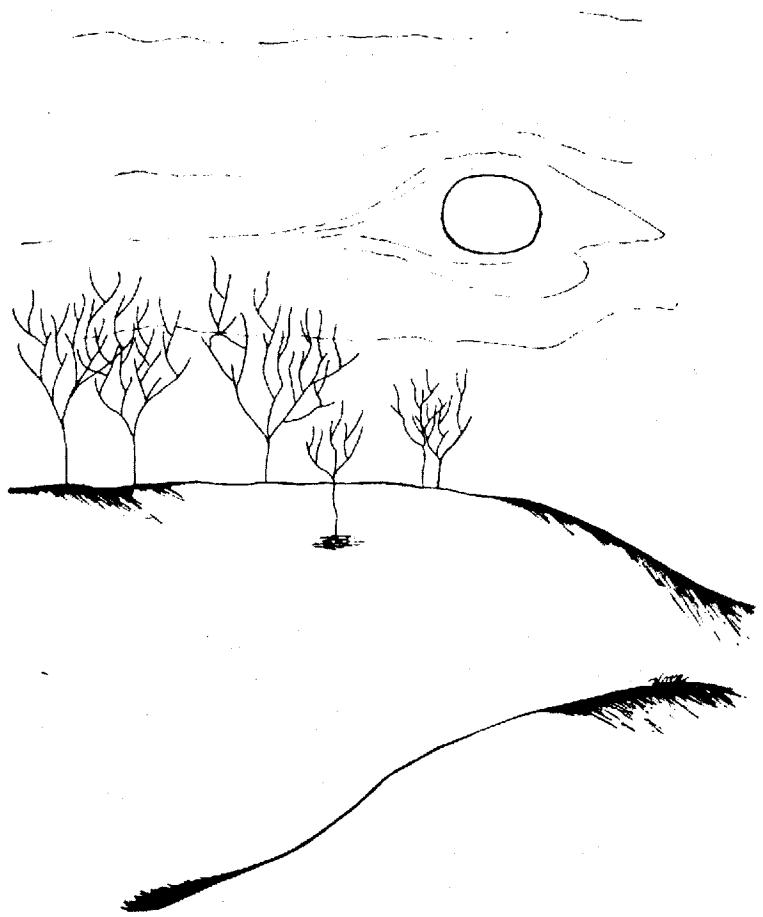

Cel mai adesea este dificil să ne oprim în toiul vieții și să cernem nimicurile pe care le adunăm de-a lungul anilor. Tindem să acumulăm și să ne agățăm de idei care ne limitează progresul. Ținem la prietenii, deși acestea ne împiedică dezvoltarea personală. Ținem să ne întâlnim cu diverse cunoștințe, deși conversația cu ele ne distruge atitudinea asupra vieții și asupra oamenilor. Menținem parteneriatul cu asociații de afaceri, deși învățăturile lor sunt practici imorale, ilegale sau lipsite de etică. Învățăm scurtături pentru a ne *crește* profiturile, cu prețul *scăderii* calității. În nenumărate feluri, călătorim prin viață permițându-le oamenilor, ideilor și atitudinilor acestora să *ne* modeleze caracterul – oameni ale căror acțiuni și idei nu i-au călăuzit spre progres, productivitate și fericire.

Oricât de neplăcut ar fi, fiecare dintre noi acumulează oameni, obiceiuri, atitudini, opinii și filozofii pe care pur și simplu nu ne permitem să le păstrăm – dacă ne dorim o viață mai bună. Prieteniile sunt cu adevărat neprețuite, dar la fel este și viața noastră și e o prostie să renunțăm la exploatarea potențialului nostru doar pentru a nu pierde un prieten bun.

Ca mai mulți oameni de afaceri să se reunească pentru a lua masa împreună nu este o întâmplare rară. Într-o singură oră ne putem satisface pofta de mâncare, bârfă, ridicol și condamnare a celor care nu sunt prezenți. Putem să repetăm ceea ce știm de la gura lumii. Putem să ne plângem despre guvern, management, colegii de muncă, trafic, taxe, vreme și întreg „sistemul" în timp ce nu facem nimic concret pentru a produce soluții. Chiar dacă dialogurile noastre *pot* scoate la iveală soluții, nu facem niciun efort pentru a le comunica celor ce le-ar putea implementa, acceptând lucrurile așa cum sunt.

Dacă vrem ca atitudinile, rezultatele şi fericirea noastră să devină depline, trebuie să practicăm disciplina dureroasă, necesară pentru „plivirea" grădinii vieţii noastre. *E mai bine* să mănânci singur decât să petreci timp cu cei a căror conversaţie e negativă. Mai bine *anulezi* întâlnirea cu cel care nu înseamnă decât o pierdere de timp. Mai bine schimbi subiectul decât să bârfeşti pe cineva. Să spui adevărul dureros pe de-a-ntregul *e* mai bine decât să îl spui pe jumătate, cosmetizat, pentru ca noi să dăm bine. E mai bine să refuzi decât să spui „da" cuiva care te invită undeva unde nu vrei să mergi sau cuiva cu care nu vrei să petreci timp. *E* mai bine să fii ferm decât să fii politicos cu cei a căror personalitate caustică nu justifică politeţea. Îmbunătăţirea circumstanţelor personale înseamnă că trebuie să facem ceea ce rataţii pur şi simplu nu sunt în stare să facă.

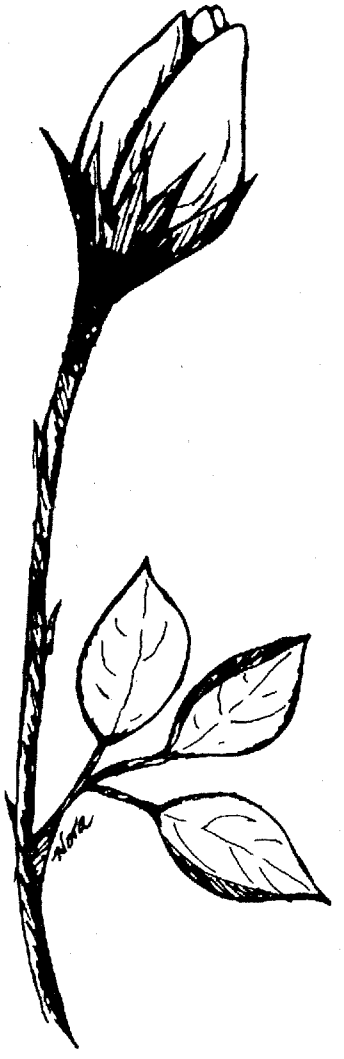

Mai bine *mai puţini* prieteni *buni* decât *mai mulţi* prieteni *nocivi*. Mai bine *niciun* prieten decât puţini *prieteni* nocivi!

Viaţa este o manevră delicată de selecţie, respingere, revizuire şi schimbare. Fiecare persoană care intră în lumea noastră aduce fie o contribuţie pozitivă, fie distrugere. Dacă vei încerca să fii „mereu drăguţ", vei invita, într-o anumită măsură, dezastrul. Cei cu atitudini otrăvitoare, opinii ciudate şi conversaţii caustice adoră să găsească pe cineva drăguţ care să stea să îi asculte. Adoră să îşi reverse gunoiul verbal în mintea cuiva destul de bine crescut, încât să le dea atenţie. Una dintre marile provocări ale vieţii pentru fiecare dintre noi este aceea de a învăţa arta de a sta de pază la poarta minţii. Examinează cu atenţie referinţele şi autoritatea celor care încearcă să intre în spaţiul în care se făuresc atitudinile tale.

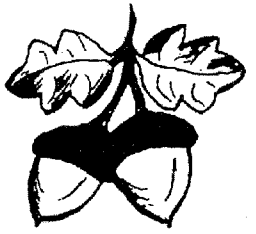

Cuvintele, opiniile şi comentariile celorlalţi vor avea mereu un impact asupra noastră. Într-o manieră subtilă, conversaţiile pline de negativism, disperare, plângeri, condamnare şi critică participă la formarea dispoziţiilor noastre temporare, a personalităţii şi caracterului nostru de moment. Aşa cum spunea un înţelept: „O faţă acră nu e un accident. Ea este rezultatul unor gânduri acre."

Copiilor li se spune adesea de către părinţi bine intenţionaţi, dar care nu ştiu să îşi aleagă cuvintele, că sunt răi, neastâmpăraţi, obraznici, egoişti sau timizi. Profesorii, prin acţiunile lor şi prin modul de a se exprima, le spun adeseori părinţilor că au copii care gândesc încet, necooperanţi sau slabi la învăţătură. De-a lungul anilor, fiecare dintre noi a fost supus unor remarci impulsive, emise de cei care nu îşi dădeau seama de faptul că tocmai cuvintele lor ne modelau caracterul. Devenind adulţi, am avut tendinţa de a ne asocia cu cei care păreau asemănători cu noi. Cei slabi îi atrag pe cei slabi; cei săraci se simt bine cu cei de aceeaşi condiţie cu ei; cei plini de succes vor petrece timp cu cei care sunt de succes; cei cu atitudini şi vederi optimiste îi aleg pe cei de *acelaşi fel* cu ei. Ceea ce am *devenit* are în mare măsură de a face cu genul de oameni, evenimente, cărţi şi stil de viaţă pe care le alegem.

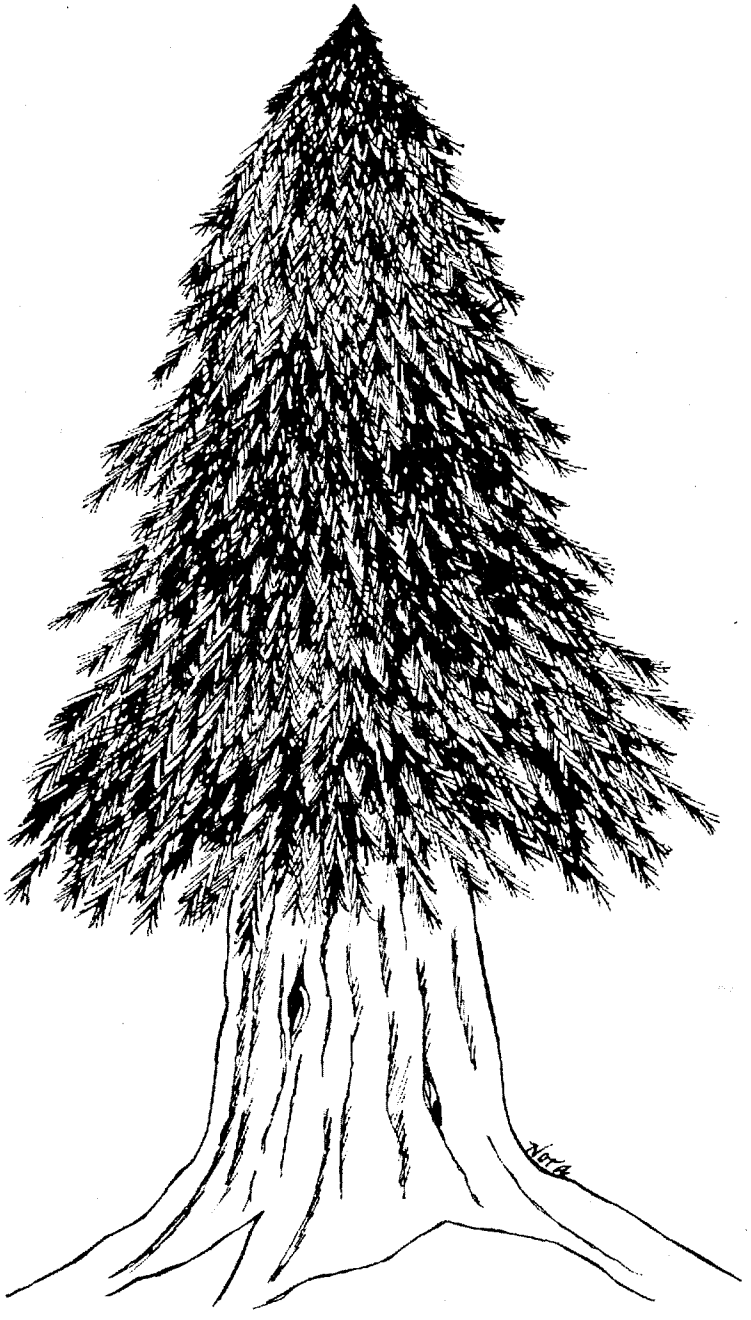

Dacă oamenii vor să își conducă circumstanțele personale și financiare de la un nivel la altul, trebuie să acceptăm faptul că asemenea progrese constau atât în a „face", cât și în a „desface". Multe dintre evenimentele și oamenii care ne influențează în acest moment trebuie sacrificați. Aceste surse de îndoială, îngrijorare, negativism, lăcomie, egoism, trebuie curmate, deoarece atâta timp cât *această* influență se menține, schimbarea nu se va petrece. Cei care încearcă să se schimbe pe sine sau circumstanțele lor fără a renunța la „ancorele mentale" pe care le-au acceptat, își vor face sarcina aceasta imposibilă. „A desface" trecutul este dificil pentru sine, chiar și *fără* cei care prin conversații, remarci sau atitudini continuă să ne tragă înspre ceea ce încercăm să lăsăm în urmă.

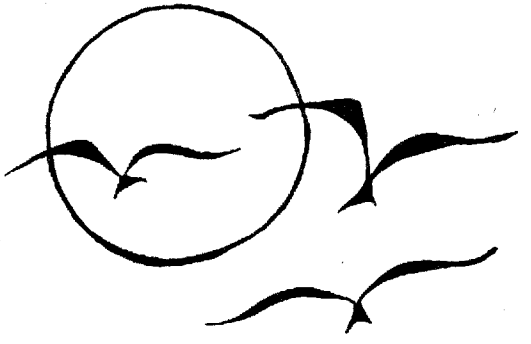

Imaginaţi-vă un bărbat sau o femeie care au trăit mereu de azi pe mâine, plătind numai o parte din facturi, cumpărând haine la reduceri sau economisind câteva centime la o cutie de fasole şi nenumărate alte lucruri pe care oamenii le fac atunci când nu sunt capabili să câştige „destui bani". În cele din urmă, va veni şi ziua când persoana respectivă va combina doza potrivită de mânie, frustrare, umilinţă, încredere, determinare şi curaj pentru a spune – „S-a terminat!". Hotărăsc să se schimbe, iar decizia lor este de nezdruncinat, aşa că se afundă în a citi cărţile potrivite, a se îmbrăca aşa cum trebuie, a gândi ceea ce trebuie şi a merge în locurile adecvate. Vieţile lor se îndreaptă înspre a se schimba în bine.

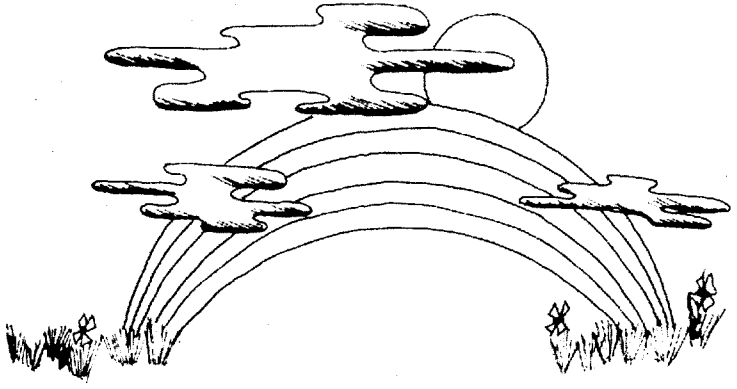

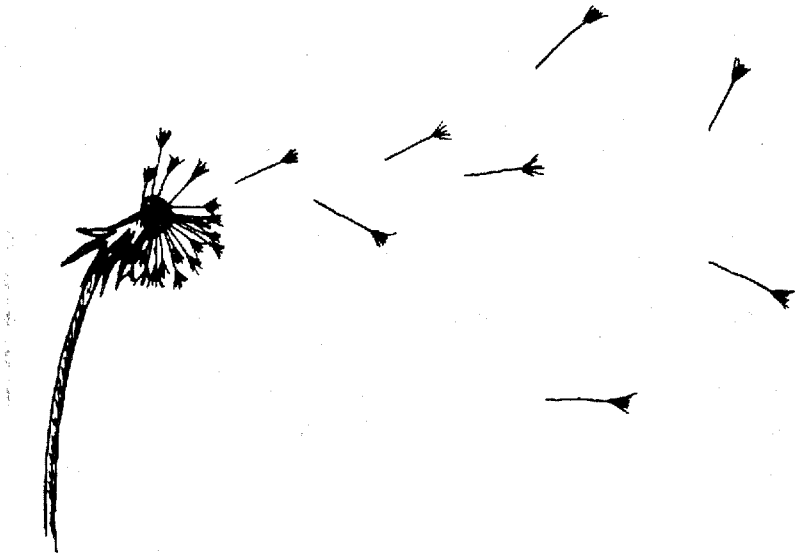

În ciuda entuziasmului, a hotărârii şi a efortului, imaginaţi-vă şansele de succes când acea persoană trebuie să se întoarcă, la sfârşitul zilei şi să se întâlnească din nou cu toţi cei în vocea cărora răsună descurajarea, ridicolul şi îndoiala exagerată. Mereu va exista un cumnat negativist care să spună – „Ţinând cont că ai fost mereu falit, te dai în spectacol bine de tot. Noroc!"

A fi supus atât „noii voințe de a învinge", dar și apropiaților ale căror cuvinte ne reamintesc despre trecutul neproductiv, e ca și cum ai fi într-un ascensor mental; mergem în sus prin gânduri și acțiuni, dar o persoană nechibzuită tot apasă pe
* „butonul parter", aducându-ne în același loc de unde pornisem mental. Încrederea proaspăt câștigată face loc cu ușurință îndoielii trecutului; acțiunile noastre recente sunt prinse din
* urmă de vechile temeri; și ne putem reîntoarce la gândirea care ne arunca în genunchi din punct de vedere mental și financiar. Trăgându-ne în jos din lumea visurilor, ambiției și împlinirilor prin intermediul cuvintelor bine intenționate, dar distructive, prietenii sărbătoresc invitându-ne la acea petrecere de vineri seara unde vom fi din nou părtași la glumele, sarcasmul și bârfa celor care se complac în propria mediocritate. După ce vom fi schimbat visurile noastre pentru o viață mai bună cu acceptarea vechiturilor trecutului, facem tranziția tăcută spre a nu plănui, încerca, visa, explora și realiza nimic, niciodată.

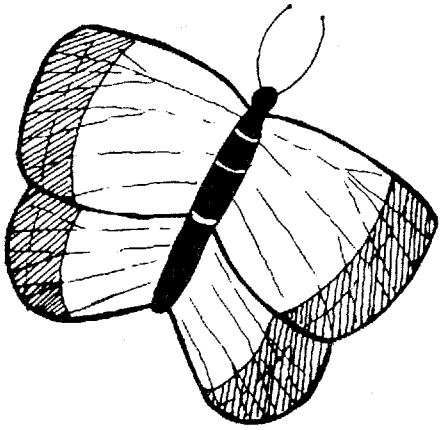

A te înconjura cu prietenii *potriviți* are o valoare inestimabilă. Pericolul de a-ți alege prietenii *nepotriviți* este devastatoare. Poate că ar suna mai bine după cum urmează – „Legați prietenii de pe urma cărora să aveți de câștigat!".

În cele din urmă, trebuie să înțelegeți că „prietenii potriviți" nu ar trebui să echivaleze cu prieteni cu mulți bani. Atitudinile, conștiința și alte virtuți umane pozitive ale prietenilor pe care ni-i alegem sunt cele care contează. Nu toți prietenii *săraci* sunt nepotriviți, și nici toți cei bogați nu ne vor îmbogăți în vreun fel caracterul și personalitatea. Analizați cu atenție „prietenii" pe care vi-i faceți... *nu* posesiunile sau realizările lor. Examinându-vă prietenii de la *ambii* poli ai spectrului bogăției, s-ar putea să fie nevoie să ne lipsim de unii dintre „prietenii" bogați, dar și de cei săraci.

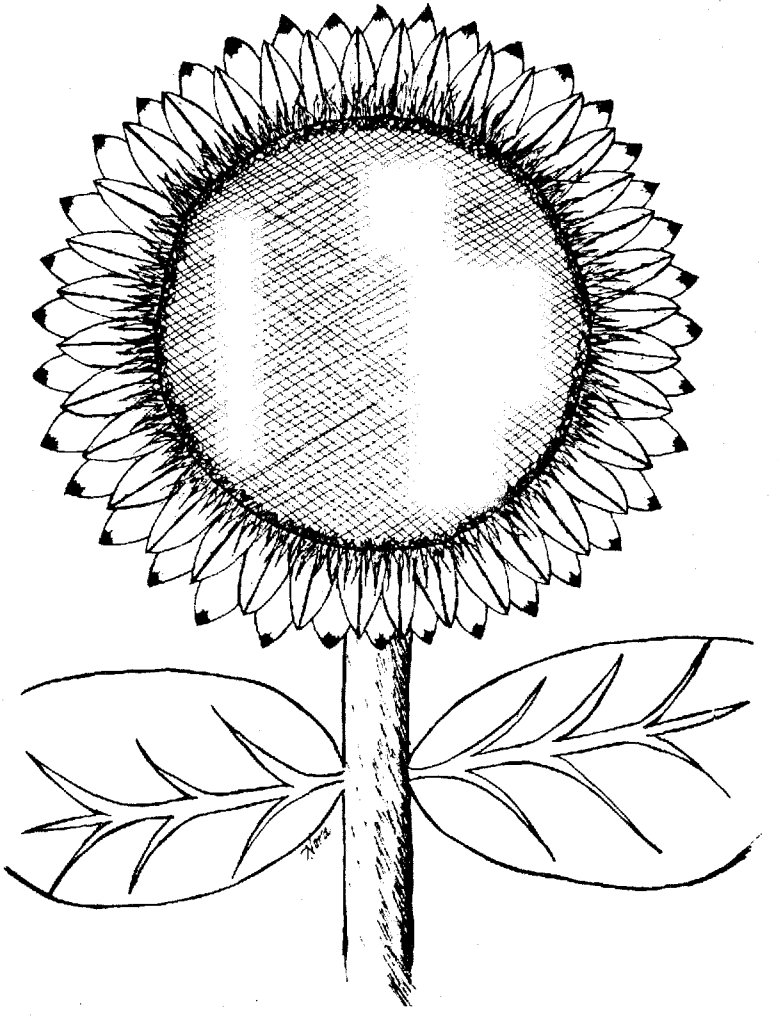

III

Valoarea atitudinilor

Indiferent de opţiunile religioase sau intelectuale, este dificil de combătut faptul că oamenii se încadrează cumva într-un plan de anvergură, vegheat de o putere căreia puţini dintre noi o îi pătrundem tainele. Eu însumi sunt convins că omul vine de undeva... că inteligenţa sa a existat într-un alt loc înainte de a veni pe acest pământ. Cred că inteligenţa sa *individuală*, existenţa sa, s-au născut altundeva, crescând, învăţând, dând greş sau învingând – dar *mereu evoluând*. Şederea noastră pe *această* sferă pământească este doar o etapă într-un plan minuţios de eternă progresie, din care vom avansa cumva într-o viaţă viitoare sau vom da înapoi şi îi vom privi pe cei pe care îi iubim – care au *avansat* în loc să involueze – trecând pe lângă noi spre o nouă formă de cunoaştere şi o înţelegere mai profundă a lucrurilor. Poate aceasta este „iadul" şi „damnarea". Imaginaţi-vă agonia prin care vom trece la gândul că eram de fapt supuşi unui „test", fără să fim conştienţi de asta, şi în loc de creştere personală, o înţelegere mai profundă şi o conştiinţă superioară am ales promiscuitatea, lenea, găsirea nodului în papură şi mahmureala. Iar cei pe care îi iubim cel mai mult pe acest pământ, care au ales beneficiile mai durabile ale acestui „poligon pământesc de încercare", vor trece prin faţa ochilor noştri mai îmbogăţiţi şi ne vor lăsa în urmă, incapabili de a face ceva pentru a recupera distanţa pierdută. Damnarea noastră eternă este conştiinţa valorii pe care o au iubirea şi cinstea, dar şi celelalte virtuţi umane pozitive, împreună cu gândul că şi cei dragi nouă, care le posedă, vor fi acum, mereu, cu un pas înaintea noastră în evoluţia lor eternă.

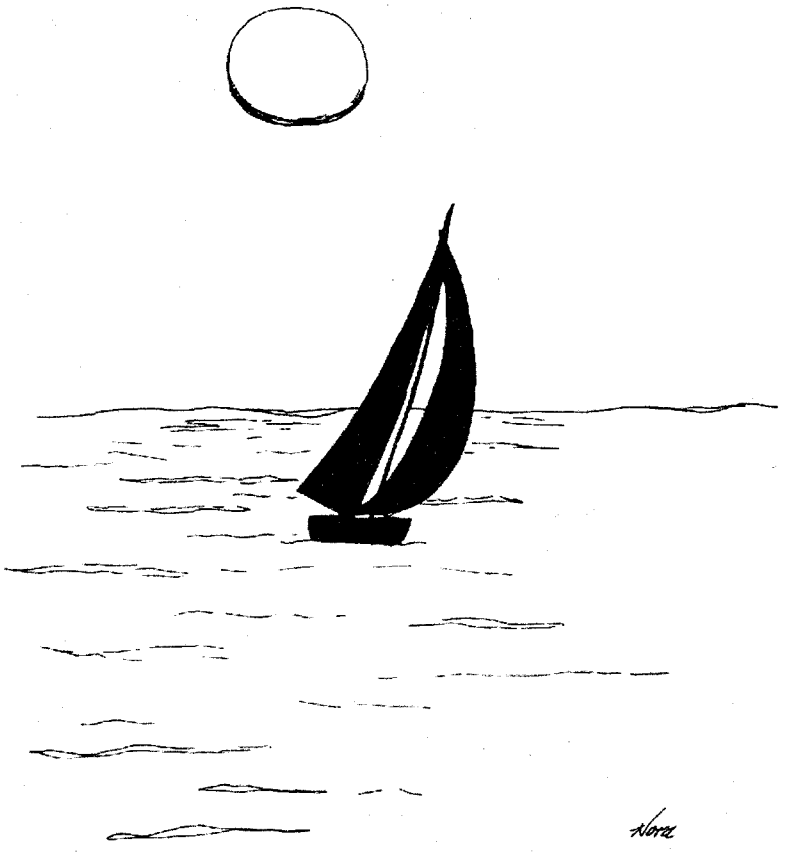

Cu toate acestea, nu vom mai putea vorbi, atinge, săruta, exprima emoții... deși vom fi conștienți de existența lor, în timp ce ei nu sunt conștienți de a noastră.

Pe măsură ce citesc și fac speculații despre oameni, despre faptele și destinele lor, devin din ce în ce mai convins de faptul că destinul nostru firesc este acela de a evolua, de a avea succes, de a prospera și de a găsi fericirea în timpul pe care îl avem de petrecut aici. Într-o națiune în care oportunitățile sunt la îndemână, stă în puterea oricărui pământean să atingă în timpul existenței sale valoarea împlinirii personale, inclusiv bogăția. În ciuda a ceea ce propovăduiesc unele religii, bogăția nu este nocivă – ci *sărăcia*. Căci sărăcia (cu excepții extreme) reprimă indivizii sau grupurile de indivizi care au ales să nu își exploateze talentele individuale. Dimpotrivă, aceștia aleg să le permită celor care *și-au* descoperit și și-au folosit talentele *lor*, să aibă grijă de ei.

Știu că mai ales cei care au autoritate religioasă spun că „cei smeriți vor moșteni pământul", dar unde zice că pentru a fi smerit trebuie să fii sărac. Asta e o nebunie... e o rațiune primitivă folosită de leneși și de ratați pentru a-și justifica lipsa voluntară de dezvoltare personală. Iar în aceste grupuri îi includ pe cei care renunță în fața greutăților – chiar și în fața celor mai aprige. Pe cei care se angajează doar parțial în slujba unei vocații, a unei cauze sau a unei ocupații, și mai ales pe cei care nu fac niciun efort pentru a încerca să-și îmbunătățească situația. Imaginați-vă că Washington nu ar fi mers înainte pentru că situația era tulbure dincolo de Delaware.

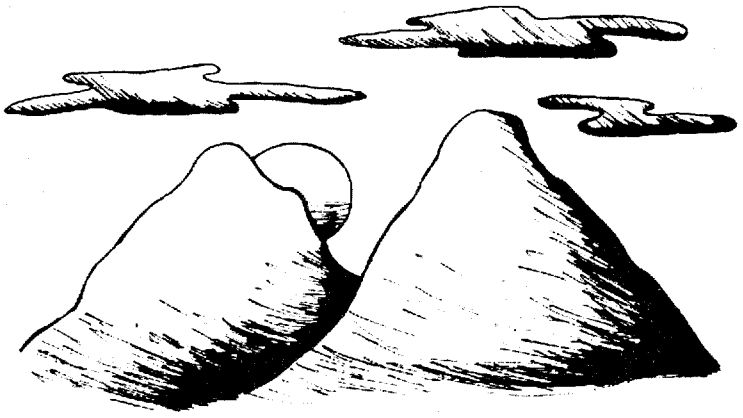

Imaginați-vă că Lincoln *ar fi renunțat* pentru că se simțea stânjenit ca soldat, falit ca om de afaceri, sau pentru că fusese învins în alegeri de către contracandidații săi. Imaginați-vă că Kennedy ar fi decis să *nu* trimită oameni pe Lună – pentru a pune America pe primul loc, atât în ochii noștri, cât și în ochii restului lumii. Și imaginați-vă, dacă puteți, o *lume* fără contribuția acestora și a altor oameni de valoare care au învins piedicile prin talent, dorință arzătoare și determinare neclintită de a lăsa în urmă o lume superioară față de cea pe care o găsiseră.

În cazul în care nu am reuşit să mă fac înţeles, vreau să se ştie că Dumnezeu, sau oricare altă putere care este în spatele existenţei noastre, nu a vrut ca noi să dăm greş, să ne luptăm în vreo formă de sărăcie, milă de sine, martiriu sau mediocritate. Nu acesta este marele plan pentru umanitate. Omul este înzestrat cu toate aceste daruri necesare pentru evoluţie, cum ar fi imaginaţia, ideile, inspiraţia şi capacitatea intelectuală ce trebuie exploatată... toate acestea fiind nelimitate. Singura *limitare* impusă abilităţilor noastre este *inabilitatea* de a ne recunoaşte cu uşurinţă talentele noastre nelimitate. E nevoie de efort pentru a ne da seama de capacităţile noastre nelimitate şi uimitoare.

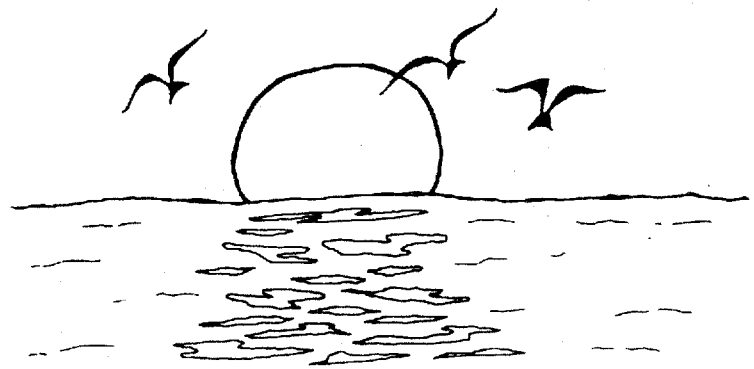

E nevoie de efort pentru a deveni entuziast în legătură cu o cauză sau o ocupaţie. E nevoie de efort pentru a persevera când rezultatele noastre – ca şi prietenii – ne îndeamnă să renunţăm. E nevoie de efort să ţii piept la tot ceea ce se întâmplă – la necazuri şi la bucurie. De asemenea, e nevoie de efort pentru a învăţa să ne iubim pe noi înşine, mai ales atunci când suntem dureros conştienţi de eşecurile, îndoielile şi tragediile noastre. Nu e nevoie de efort pentru a da greş. Nu e nevoie de nimic altceva decât de o atitudine în continuă deteriorare în ceea ce priveşte prezentul, viitorul şi pe noi înşine. Ironia sorţii face că unul dintre puţinele lucruri asupra cărora avem control total sunt atitudinile noastre, şi cu toate acestea ne trăim viaţa de parcă nu ar fi aşa. Prin atitudine, decidem să citim sau nu. Prin atitudine, decidem să ne dăm silinţa sau să renunţăm. Prin atitudine, ne învinuim pentru eşecurile noastre sau îi învinuim fără motiv pe alţii. Atitudinea determină dacă iubim sau urâm, dacă spunem adevărul sau dacă mintim, dacă acţionăm sau amânăm, dacă avansăm sau dăm înapoi, şi numai prin intermediul propriei noastre atitudini decidem – noi şi numai noi – dacă avem succes sau dacă vom da greş.

Este absolut incredibil faptul că un Dumnezeu care a creat un univers complex şi imens ar crea şi o umanitate căreia i-ar da dreptul de a alege între împlinire personală sau distrugere.

Acest Dumnezeu ciudat, dar atotştiutor, ne-a dat o sferă perfectă numită Pământ, iar pe ea a aşezat omul, care fie i-ar aduce salvarea, fie distrugerea. Cât de fascinant este faptul că Dumnezeu a lăsat ambele proiecte – şi Pământul, dar şi omul – neterminate! Peste râuri şi izvoare nu a construit poduri; a lăsat tablourile nepictate, cântecele necântate, cărţile nescrise şi spaţiul neexplorat. Pentru împlinirea acestor lucruri, Dumnezeu a creat omul neşlefuit, care, prin mintea şi inima sa, avea capacitatea de a face toate aceste lucruri şi chiar mai mult, în funcţie de alegerea sa. Atitudinea determină alegerile, iar alegerile determină rezultatele. Tot ceea ce suntem şi tot ceea ce putem deveni a fost lăsat în seama noastră.

Chiar în acest moment, în care citiţi cartea, atitudinea a determinat ceea ce sunteţi. Entuziasmul, intensitatea, încrederea în voi înşivă, răbdarea pe care o aveţi cu voi înşivă, dar şi cu ceilalţi, dar şi nerăbdarea copilărească pe care o resimţiţi la gândul viitorului care vă aşteaptă; toate acestea sunt rezultatul unui singur cuvânt – atitudinea. Munca lui Dumnezeu este terminată, dar cea pentru a-ţi crea un viitor mai bun abia începe. Atât timp cât mai respiri, ai tot timpul din lume să termini această muncă şi, procedând astfel, veţi duce la bun sfârşit planurile neterminate ale lui Dumnezeu privitoare la planeta asta şi la tine însuţi. În ciclurile şi anotimpurile vieţii, atitudinea e cea care contează.

IV

Tiparul constant şi previzibil al schimbării

Fluxul vine şi se retrage; soarele răsare, oferind lumină, iar apoi apune, lăsând loc întunericului. Seceta arde ogoarele pământului, urmată de o ploaie abundentă. Ne zvârcolim sub asprimea unui soare de august, iar apoi ne îmbrăcăm ca să ne ferim de frigul înţepător al toiului iernii. Prosperitatea aduce răsplăţi şi oportunităţi promiţătoare, dar climatul de afaceri aflat în recesiune va îngreuna lucrurile. Zâmbetul lasă loc lacrimii, iar bucuria tristeţii şi fericirea tragediei. Prietenii iubiţi îţi devin duşmani de moarte. Tunurile şi vărsarea de sânge ale războiului sunt urmate de o pace fragilă.

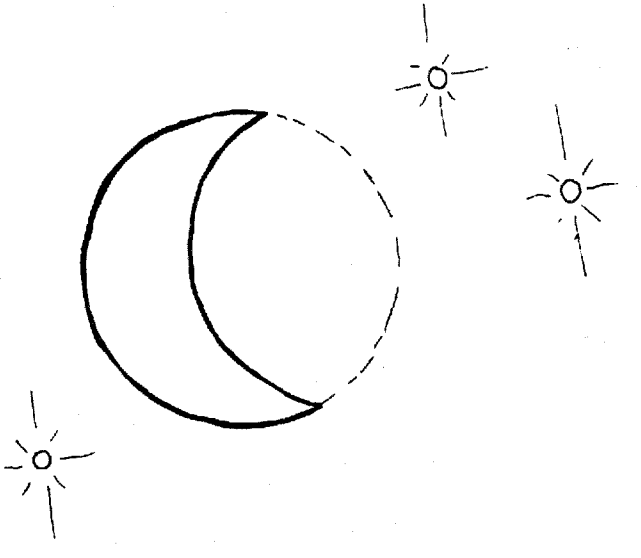

Pentru fiecare dintre cei care populează această sferă alb-albastră care se numește Pământ, încrederea este înlocuită, odată cu trecerea timpului, de neîncredere; răbdarea de tensiune; așteptarea de plictiseală; iar realizările de dezamăgire.

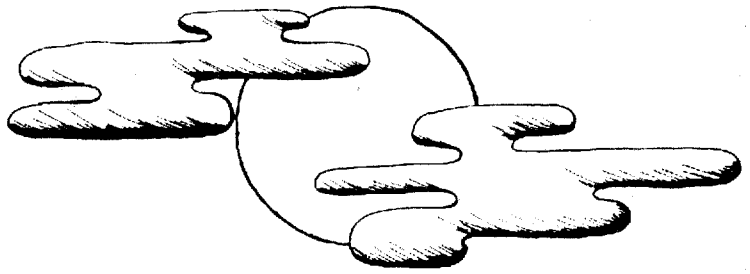

Pe măsură ce roata vieții își continuă mersul necontenit, emoțiile umane apar, pier și răsar din nou. Ne uităm cu uimire cum o generație morală devine imorală, dându-ne motive să așteptăm sfârșitul lumii, așa cum au făcut și strămoșii noștri când se confruntau cu același tip de generații dilematice.

Confruntările, dezamăgirile şi provocările vieţii sunt tratate de fiecare generaţie de parcă ar fi prima care trece prin asemenea încercări, când, de fapt, era pre-creştină a fost martora aceloraşi situaţii.

În viaţa fiecăruia dintre noi, singura constantă sunt sentimentele şi atitudinile pe care le avem faţă de viaţă. O provocare majoră căreia trebuie să-i facem faţă este aceea de a fi martorii ciclurilor vieţii fără a fi schimbaţi de ele. A face un efort conştient şi constant de a ne îmbunătăţi *pe noi înşine* când suntem confruntaţi cu *circumstanţele* în continuă schimbare, înseamnă a ne asigura toleranţa pentru iernile evenimentelor vieţii şi a ne îngădui *bucuria* neîngrădită în faţa binecuvântărilor vieţii ce vin odată cu toamna.

Primăvara
...e momentul să profităm de
oportunități
prietenie
iubire
idei

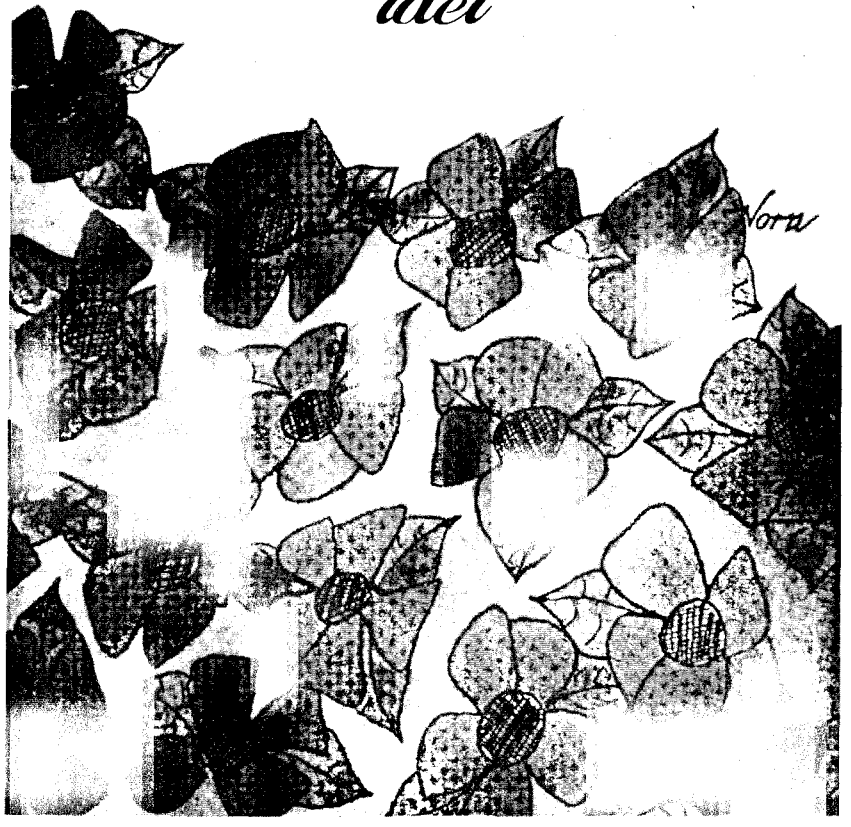

Primăvara

V

Primăvara

După frământarea iernii urmează sezonul activităţii şi al oportunităţii numit primăvară. Este momentul de a intra în terenurile fertile ale vieţi cu seminţe, cunoştinţe, angajamente şi efort susţinut. Nu e momentul să lenevim şi nici să medităm la posibilitatea eşecului. Nebun e cel ce îngăduie primăverii să treacă şi-şi iroseşte timpul gândindu-se la recolta bogată de toamna trecută, sau la *eşecul* de a secera toamna trecută, în ciuda eforturilor nenumărate din primăvara precedentă.

Trăsătura firească a primăverii este aceea de a se arăta efemeră, de a ne îmbăta şi a ne cufunda în inactivitate, graţie frumuseţii ei totale. Nu vă îngăduiţi prea multă scufundare în aroma florilor proaspăt înflorite, ca să nu vă treziţi că a trecut primăvara şi că seminţele vă sunt tot în sac, necultivate. Primăverii nu îi pasă nici de cultivaţi sau trândăviţi, nici de însămânţaţi puţin sau din abundenţă. Nu-i pasă nici de cultivaţi plante folositoare sau buruieni. Primăverii, soarelui, pământului sau altor elemente ale naturii nu le pasă dacă acţionaţi sau nu. Primăvara e doar anotimpul de care trebuie să profitaţi. Nici nu vă va îndemna să însămânţaţi şi nici nu vă va avertiza în legătură cu pericolele ratării momentului în care se cultivă. Pe cel ce trudeşte, primăvara nu-l ia prin surprindere. *Dumnezeu* e cel care *v*-a dat înţelepciunea de a vă părăsi scaunul confortabil şi de a merge pe teren în sezonul adecvat.

Pentru soț, tată, soție, mamă sau om de afaceri, primăvara vine sub forma oportunității de a se înrola într-un grup, sau de a purta o conversație cu cineva la momentul potrivit, de a avea curajul să schimbe locuința sau locul de muncă – sau poate chiar de a-și schimba părerea despre ceva sau cineva. Primăvara vieții nu se manifestă cu o anume frecvență. Nu-i permiteți primăverii să treacă în timp ce voi stați fără să faceți nimic, contemplând severitatea trecutei ierni sau vieți.

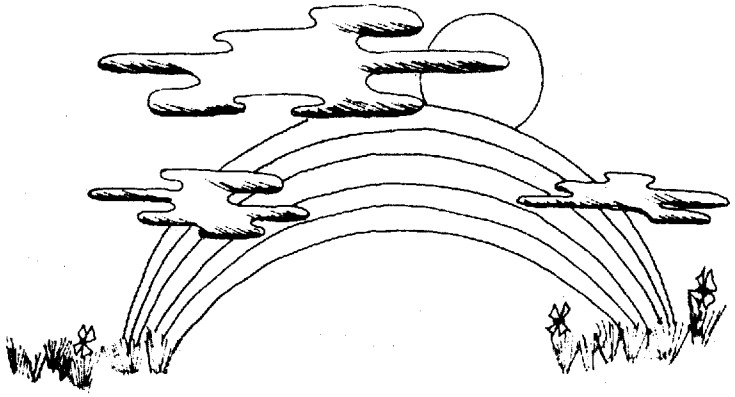

Prin inteligența, înțelepciunea și liberul arbitru cu care am fost înzestrați ca oameni, puneți în practică disciplina de a cultiva *în pofida* stâncilor, buruienilor sau a altor obstacole pe care le întâmpinați. Stâncile, buruienile și spinii lumii acesteia nu vă pot distruge toate semințele dacă le cultivați masiv și cu chibzuință.

Pentru a profita așa cum se cuvine de primăvară, curățați-vă pământurile de buruienile și stâncile ce vin sub forma opiniilor celor din jur, a grijilor, îndoielii și pesimismului. Cu încredere și entuziasm ca îngrășământ, veți înfrânge cei mai diverși dăunători și buruieni. Nu-i ascultați pe cei ce rostesc vorbe descurajatoare – cei care ar prefera să trândăviți împreună în timpul muncilor de primăvară. Ei vor tânji după mâncare în toamnă și în iarnă, sau vor cerși de la cei care recunosc primăvara ca pe o oportunitate de a munci și de a lăsa lenevia pentru un alt anotimp.

Esența primăverii este împletirea dintre încredere și eforturi umane masive. Primăvara este aerul proaspăt al oportunităților plutind printre norii în destrămare ai iernii. Primăvara este momentul de a intra pe terenurile înnegurate, pustii, ce ne-au fost date drept o nouă șansă. Când intrăm pe acele terenuri, vedem în ogoarele învecinate delirul florilor *naturii* – margarete și alte minuni ale naturii pe care Dumnezeu le-a cultivat, amintindu-ne de faptul că aceasta își îndeplinește promisiunile. De asemenea, ni se dezvăluie și miracolul naturii, căci aceeași zăpadă care ne determina să ne ascundem la căldură a găzduit recolta care acum se înalță în fața ochilor noștri. Intensificați-vă eforturile acum, fără să vă plângeți, fără să vă îndoiți, fără pesimism și fără milă de sine, datorate severității iernii circumstanțelor voastre. Oare s-au plâns margaretele de frig și vânt? Nu, nu au făcut-o, dar au supraviețuit, ca aducere aminte, amenințare sau ca făgăduință. Oare crinii se ascund sub pământ, temându-se de o întoarcere neașteptată a iernii, sau se abțin să nu crească de teama gândacilor și a buruienilor verii? Oare margaretele și crinii ogoarelor naturii își găsesc scuze, mint sau amână? Au supraviețuit căci au suportat circumstanțele, au ignorat obstacolele pe care le reprezentau pietrele și pământul întărit și la fel trebuie să procedați și voi dacă vreți să înfloriți în viață. Același Dumnezeu care a dăruit viață și scop și oportunități prielnice recoltelor naturii vă acordă aceleași binecuvântări. Oare sunteți mai puțin decât un crin sau o margaretă? Oare ei au creier sau capacitatea de a crea viziuni? Oare stau de vorbă unii cu alții pentru a-și împărtăși idei?

Primăvara nu spune decât – „Aici sunt!“ Primăvara trimite viaţă şi căldură. Ne trimite necontenit vestitori ai venirii sale – veverițe, rândunici şi fructe pe câmpii pentru cei ale căror cămări sunt goale. Ea le trimite un zâmbet tuturor celor care reacţionează la venirea sa şi o lacrimă celor care stau cu mâinile în sân şi se străduie doar pe jumătate. Unii nu vor depune prea multe eforturi – destul însă cât să inventeze scuze pentru rezultatele slabe din toamnă. Alţii vor pescui, se vor juca, vor dormi sau se vor desfăta printre florile sălbatice. Unii vor planta nebunește, sau prea în grabă, nedându-şi răgazul de a face această activitate la nivelul la care le-o permit capacităţile sau inteligenţa lor. Unii vor avea încredere numai în Dumnezeul care a făcut să înflorească florile sălbatice, uitând avertismentul că „nu există credinţă fără muncă“.

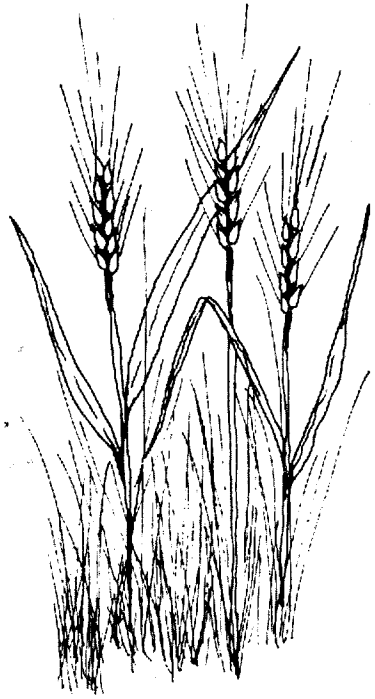

Căldura, soarele şi solurile fertile ale primăverii sunt doar parte a formulei reuşitei; catalizatorul care produce rezultatul final este efortul uman intens, cinstit şi consecvent, şi tocmai aici se naşte problema. Ca fiinţe umane, ni s-a dăruit liberul arbitru – dreptul de a alege; dreptul de a folosi sau nu disciplina; de a acţiona curajos sau de a ne ascunde cuprinşi de frică; dreptul de a gândi sau de a da răspunsuri automate. Când ni se dă dreptul de a alege, cel mai adesea preferăm odihna, efortul moderat sau o scuză solidă. Uneori preferăm să nu părăsim confortul căminului, să petrecem timp lângă un izvor săltăreţ în loc să stăm pe ogor şi să muncim, ştiind că inteligenţa care ne îngăduie să ne facem treaba cu simţul răspunderii ne va permite să trândăvim, sau ne va oferi o scuză bună, sau va putea da vina pe circumstanţe. Mai presus de toate, darul inteligenţei umane şi libertatea de a alege care îl însoţeşte nu e o binecuvântare, ci un blestem, căci ne permite să ne amăgim sau să ne mințim *pe noi înşine*, ceea ce reprezintă culmea ignoranţei.

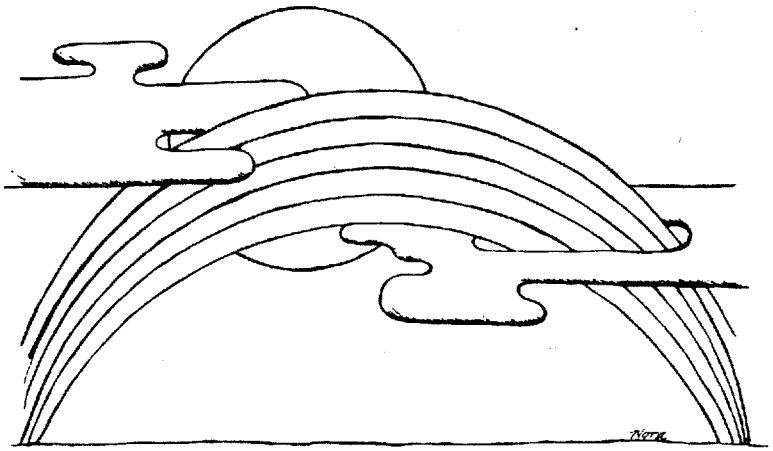

Alegeți acțiunea, nu odihna. Alegeți adevărul, nu închipuirile. Alegeți să zâmbiți, nu vă încruntați. Alegeți dragostea, nu animozitățile. Alegeți să identificați tot ceea ce este bun în ale vieții și alegeți atât oportunitățile, cât și șansa de a lucra când primăvara vă zâmbește.

Mare parte dintre eforturile și oportunitățile primăverii constă în adâncimea și gradul credinței voastre. Viața nu oferă certitudini că plantarea semințelor va asigura culegerea recoltelor. Avem însă la îndemână experiențele altora pentru a ne inspira. Furtunile vieții *ar putea* anula eforturile presărate în câmpurile oportunităților. Dar dacă nu veți face niciun efort în timpul primăverii, puteți fi mai mult decât sigur că nu veți avea parte de niciun rezultat la toamnă.

Adevărat!

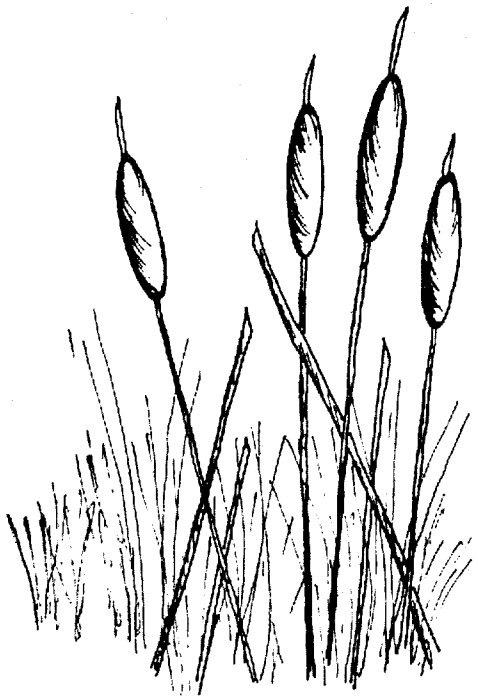

Credința ne oferă o lege imuabilă, decretată de ceruri, care face ca fiecare efort uman disciplinat să fie urmat de o răsplată mult mai mare... pentru fiecare plantă sădită și pentru orice buruiană smulsă... pentru fiecare idee bună pe care i-o oferi altuia, multe ți se vor întoarce... pentru fiecare act de credință făţișă, se va întoarce o multitudine de recompense... pentru fiecare gest de iubire, ți se va oferi o viață de iubire... pentru fiecare gest de încurajare, pentru un mănunchi din eforturile sincere risipite în timpul primăverii, o oră de odihnă *bine meritată* în timpul toamnei... pentru fiecare act de răbdare și înțelegere acordată unui semen, vei primi răbdare din partea cuiva în momentul în care faptele tale cauzează dezamăgire.

Promisiunea primăverii este că dacă noi vom cultiva, vom și culege. De sădești minciuni, minciuni vei culege; de sădești lăcomie, vei culege sărăcie; sădește lene, iar cămara îți va fi goală; alege să amâni, iar un pui de gigant va crește să devină un monstru care va anihila toate acțiunile tale viitoare.

Actul de a însămânța în timpul primăverii necesită suportarea durerii pe care o presupune disciplina umană, iar lipsa bunăvoinței de a proceda astfel asigură că în toamna ce vine vom experimenta durerea mai profundă a regretelor – diferența e că durerea disciplinei cântărește grame, iar cea a regretelor tone. *Trebuie* să plantăm în timpul primăverii vieții, altfel vom cerși de la alții în toamnă.

Un cuib de semințe de porumb produce porumb. O sămânță de îndoială, frică sau neîncredere, plasate în minte, vor produce rezultate înrudite. Așa cum din pământ va crește tocmai ceea ce am plantat, și mintea va oferi ceea ce alegem să plantăm în ea. Prețul sau efortul de a gândi gânduri de dragoste, prosperitate sau de încredere în sine nu este mai mare decât prețul oferit gândurilor de ură, sărăcie sau lipsă de încredere în sine. Numai răsplățile sunt diferite.

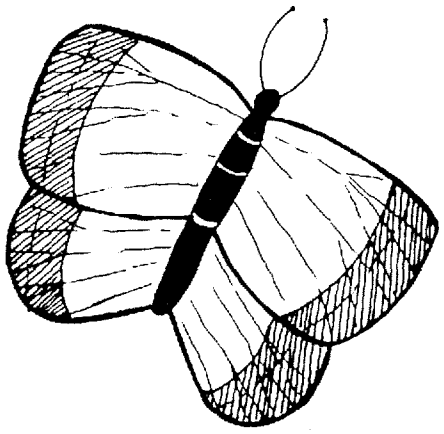

Fiecare zi ne este dată ca o nouă primăvară. Gândurile, faptele, visele şi eforturile de astăzi vor oferi recolta de mâine. A neglija oportunitatea ce ni se dăruieşte *azi*, înseamnă a ne întârzia *viitorul* mai bun. Nu folosiţi ziua de azi pentru a retrăi mental ziua de ieri sau pentru a aştepta venirea zilei de mâine, căci mâine, în momentul în care vine, se va numi tot *astăzi*. Nu va exista o zi mai bună, o oportunitate mai benefică, o primăvară mai prielnică, un moment mai potrivit pentru a începe decât momentul prezent. Exploataţi clipa aşa cum vi se oferă şi modelaţi-o astfel încât să vă ofere un viitor mai bun. Amânarea de azi va aduce mâine regrete.

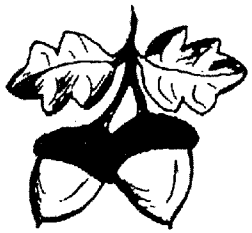

Pentru unii, venirea primăverii este un moment dificil. Poate din pricina neglijenţei sau inactivităţii din anotimpurile ce-au trecut, sau poate pentru că avem stomacurile şi hambarele goale. Nevoia noastră de bani sau de hrană nu se va manifesta abia toamna viitoare... ci acum. Vocile celor pe care îi iubim răsună pline de nevoile provocate de lipsa noastră de efort sau de rezultate, iar ochii lor se feresc să ne privească direct, pentru ca noi să nu detectăm ruşinea şi dezamăgirea ce se reflectă în ei.

În aceste circumstanţe tindem să uităm că anotimpurile nici nu îşi vor accelera şi nici nu îşi vor încetini trecerea din pricina nevoilor noastre. Primăvara *vine*, dar nu aşteaptă, şi nici nu va transforma seminţele în recoltă. Ca întotdeauna, seminţele, ca şi nevoile noastre, trebuie să aştepte schimbarea anotimpurilor. Nu-i putem solicita naturii să se grăbească. Talentul, nevoile, dorinţa şi rugăciunile nu le mai ajută celor care suferă consecinţele dureroase ale neglijenţelor trecute – cu stomacuri goale, hambare neumplute şi regrete puternice tot trebuie să intre pe ogoare în această primăvară, pentru că a continua cu neglijenţa, înseamnă a asigura o prelungire a condiţiilor actuale.

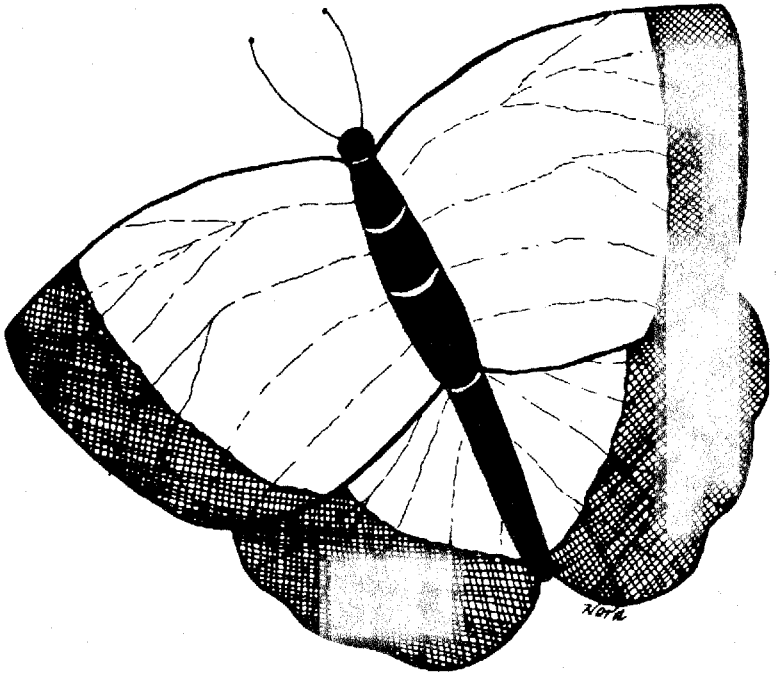

În cele din urmă, fiți destul de înțelepți pentru a recunoaște strălucirile primăverilor vieții care se manifestă în fiecare zi: oportunitatea de a asculta cuvintele celor mai înțelepți decât noi; oportunitatea de a ține un copil în brațe; oportunitatea de a face o plimbare pe plajă cu cel pe care îl iubești; oportunitatea de a te bucura de o carte bună; oportunitatea de a lăuda pe cineva, deși ai putea să-l critici doar din obișnuință; oportunitatea de a privi păsările cântătoare sau florile, sau un fluturaș care își duce la îndeplinire miracolul său micuț. Prinde oportunitatea rară de nu face *nimic* sau de a face *ceva* pentru a te schimba; fă un efort să închizi televizorul și îmbrățișează oportunitatea de a avea dialoguri cu familia – sau chiar de a vă bucura de tăcere împreună. Oportunitățile ne înconjoară pe noi toți, apărând sau dispărând la fel de rapid, lăsând în urmă amintiri plăcute celor care au reacționat la apariția lor sau regrete celor care au fost prea ocupați pentru a se deranja să o facă.

Viața este un etern început, o eternă oportunitate, o primăvară necontenită. Trebuie să privim din nou viața așa cum o făceam când eram copii, permițând fascinației și curiozității să ne împingă să mai privim încă o dată, în loc să luăm totul de-a gata. Norocul, fericirea și liniștea sufletească îi așteaptă pe cei care învață să caute miraculosul din spatele obișnuitului. Amestecul unic de soare, pământ și semințe din primăvara anotimpurilor vor oferi rezultate miraculoase și previzibile pentru cei care învață să profite total de primăvară.

Vara
...momentul de a proteja
și de a hrăni

VARA

VI

Vara

Succesul în viaţă nu este o chestiune facilă, tot aşa cum nu este uşor pentru seminţe să străpungă pământul în căutarea de lumină şi de elemente nutritive, purtate de vântul care le va oferi sănătate. Progresul, sub orice formă, sau fericirea şi succesul, în orice formă, necesită efort constant, căci există obstacole care să îi descurajeze pe cei slabi sau pe cei nevrednici. După ce depăşim un obstacol, va veni altul care să îi ia locul. Viaţa este astfel concepută încât e o poveste a obţinerii de rezultate *în pofida* adversităţilor, şi nu în absenţa lor, căci nu poate exista nicio realizare fără obstacole. Nu învinuiţi problemele şi provocările vieţii pentru circumstanţele în care vă aflaţi. Oare seminţele se plâng din pricina bolovanilor peste care, prin care şi de sub care trebuie să crească? Oare ar mai exista viaţă dacă toată lumea ar renunţa în momentul în care întâlneşte o dificultate? Atracţia să cedezi e mare – provocând dezamăgire, descurajare sau disperare. Întotdeauna vor exista motive care te vor împinge să renunţi. Vor exista mereu motive să te plângi, dar dacă vei începe să te plângi, vei ceda atracţiei de a renunţa. Numai buruienile şi gândacii cresc neîngrijiţi. Nu trebuie nici plantaţi şi nici urmăriţi. Existenţa lor se bazează pe a parazita eforturile celor harnici.

Vara vieții este un interval în care trebuie să îngrijești. Este un moment în care eforturile trebuie să se îndrepte înspre a te păzi de gândacii activi și de buruienile cotropitoare. Primăvara este anotimpul de *creare* a lucrurilor de valoare, iar acestea au nevoie de vară pentru a *crește* și a căpăta puterea de care au nevoie pentru a da rezultate benefice în vara următoare. Sfârșitul primăverii nu trebuie să însemne finalul tuturor eforturilor umane – un tip de efort s-a încheiat, dar trebuie să înceapă altul. Când încetează eforturile, când se instalează spectrul înnegurat al neglijenței, creșterea lasă locul stagnării și decăderii. Buruienile și gândacii vieții există pentru a testa voința umană de a merge înainte și vrednicia omului de a primi recompensele îmbelșugate ale vieții.

Încearcă să începi să înțelegi și să devii conștient de faptul că ceea ce e bun va fi atacat. Stă în firea lucrurilor să îi împartă pe oameni în vrednici și nevrednici. Menirea buruienilor vieții este aceea de a transforma credința în îndoială, încrederea în suspiciune, răbdarea în nerăbdare, eforturile în amânare, îngrijorare și înfrângere finală. Nu pierdeți timp prețios certându-vă cu natura. Buruienile, gândacii, stâncile și furtunile vieții vor râde de toți cei care irosesc timp plângându-se de nedreptatea lor. Nedreptatea există, dar este adresată celor care vor să primească fără să dea nimic în schimb, care caută recompensele vieții fără a plăti prețul aferent, care presupune să lupți împotriva obstacolelor prin activitate susținută și hotărâre. Nu pierde timpul gonind păsările care ciugulesc semințele pe care le-ai plantat, sau gândacii care încearcă să devoreze recolta viitoare. Pentru cei care fac eforturi mari de a planta, îngriji, proteja și de a păstra în bună stare ceea ce s-a semănat, nu există destui gândaci, destule păsări sau alt fel de obstacole care să distrugă *toate* eforturile primăverii care a trecut.

Așa e!

Învață să accepți existența perpetuă a negativismului și învață, de asemenea, faptul că acesta conduce mereu la efort constant, însoțit de credință și atitudine mai puternice. Stă scris că de vei semăna vei și culege, dar numai când combini eforturile de a semăna cu efortul mental de a crede și cu efortul de a oferi atenție constantă lucrurilor de valoare. Zâmbește în fața obstacolelor și fă neîntârziat ceva pentru a le elimina. Fii pregătit pentru greutăți, pentru că sigur vor apărea. Mulțumește pentru că ți-au apărut în cale, pentru că spiritul uman înflorește sub adversități – deoarece caracterul uman nu se formează *în absența* lor, ci ca *reacție* la ele.

Foarte frumos și adevărat!

Toate lucrurile, chiar şi adversităţile, au scopul lor bine definit.

Amândoi – şi autorul acestei cărţi, dar şi tu, cititorule – trăim într-o lume a cauzei şi efectului. Recolta, viaţa noastră aşa cum alegem să o trăim, este rezultatul seminţelor plantate într-o perioadă anterioară. Unele seminţe le-am plantat noi înşine, prin obiceiuri de neînfrânt. Altele au fost plantate *pentru noi* de părinţi, profesori şi alte persoane bine intenţionate, dar nepricepute, care ne-au transmis obiceiurile lor dăunătoare. În orice caz, atitudinile noastre actuale, starea financiară, mediul, stilul de viaţă şi perspectiva asupra propriului viitor se numesc circumstanţe – iar pentru a schimba circumstanţele trebuie să schimbăm *cauza* acestora, adică pe noi înşine. Trebuie să ne schimbăm obiceiurile, atitudinile, opiniile şi adesea chiar profesia, locuinţa sau chiar prietenii, dacă vrem cu adevărat să ne modificăm circumstanţele.

Foarte adevărat!
Trebuie citit tot!

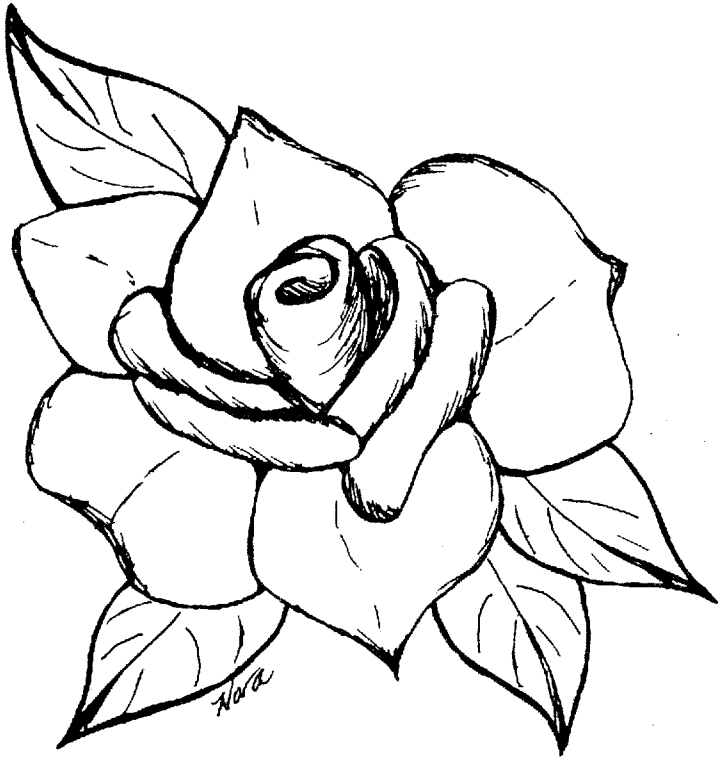

Un om vizitează magazinul unui grădinar şi, fără să se gândească sau chiar să întrebe, alege o plantă pe care o consideră atrăgătoare, o cumpără şi o plantează în curtea casei sale. După câteva luni, descoperă faptul că planta a crescut, s-a maturizat şi că a înflorit: e o foarte frumoasă buganvilia, numai că el este alergic la aceasta. Ar fi o prostie să-şi dorească acum ca planta să fie un trandafir sau o lalea. Circumstanţele nu se vor schimba doar pentru că lui nu îi place rezultatul... el însuşi fiind motivul pentru care acum îi curg ochii şi nasul. Aşa se întâmplă şi cu persoana care trăieşte în mediocritate – nici măcar nu contează dacă seminţele care au creat acest rezultat au fost plantate de el însuşi sau de altcineva. E o prostie să îi acuze pe alţii, să se auto-compătimească sau să găsească scuze. Numai un atac eficient, voluntar şi de amploare asupra *cauzelor* contează. Îndreptaţi-vă *în această direcţie* gândurile, conversaţia şi întreaga atenţie dacă doriţi să modificaţi circumstanţele. Concentraţi o mare parte din orele libere asupra evoluţiei personale, planificând mai mult, citind mai mult şi investind mai mult. Investiţi-vă timpul în proiecte care să merite; investiţi-vă gândurile într-un scop meritoriu; investiţi-vă talentul într-o profesie care să merite; investiţi-vă afecţiunea în ceva care să merite; şi, în cele din urmă, rezervaţi-vă cel mai mare respect pentru voi înşivă deoarece *această* imagine... ceea ce *voi înşivă* credeţi că sunteţi... vă determină calitatea vieţii.

De citit. Tot.

Să fim sinceri... Şi oamenii şi evenimentele vor continua să vă rănească şi să vă dezamăgească. Printre oameni se vor număra şi cei pe care îi iubiţi cel mai mult, dar şi cei pe care îi cunoaşteţi cel mai puţin. Cel mai adesea, vor intenţiona să vă rănească, dar va exista mai degrabă o sumă de situaţii, pe care nu le puteţi controla, care îi va determina să acţioneze, să vorbească sau să gândească în moduri care pot avea un efect nociv asupra voastră, asupra sentimentelor şi emoţiilor voastre actuale, dar şi asupra curgerii vieţii voastre. Aşa se tot întâmplă de şase mii de ani de când se scrie istoria, iar durerea sau suferinţa voastră nu sunt primul exemplu al unei fiinţe umane rănite de acţiunile nepotrivite ale unui semen. Singurul mod prin care viaţa nu te poate atinge – nici cu bine şi nici cu rău – este retragerea din societate, dar şi atunci te vei dezamăgi pe tine însuţi, iar părerea ta despre ceea ce se întâmplă tot te va bântui şi te va urmări. Ştiind acestea, există o singură soluţie care te va susţine atunci când oamenii şi evenimentele te vor răni – iar aceea este să munceşti enorm de mult la dezvoltarea ta personală. Din moment ce nu poţi controla vremea, traficul, pe cei pe care îi iubeşti, vecinii sau pe şeful tău, atunci trebuie să înveţi să te controlezi *pe tine însuţi*... cel a cărui reacţie faţă de dificultăţile vieţii contează cu adevărat. *

foarte adevărat!

Nu te îndoi de tine, căci acolo unde domneşte îndoiala, nu poate locui încrederea. Nu te neglija, căci neglijenţa atrage pierdere. Nu te subestima şi nici nu te supraestima, ci caută să devii ceea ce eşti în stare să devii. Nu deveni arogant sau nepoliticos, pentru că ambele caracteristici sunt apanajul celor care nu vor să îşi recunoască slăbiciunile. Nu irosi timpul regretând trecutul, ci investeşte timpul cu înţelepciune pentru a pregăti un viitor mai bun. Tu eşti sămânţa fertilă a creatorului tuturor lucrurilor, menit nu să doarmă în pământ, ci să răsară din solul numit viaţă şi să se înalţe spre orizonturi nelimitate – depăşind pe parcurs toate obstacolele. Destinul tău este să îţi recunoşti talentele şi să împlineşti tot ceea ce crezi că eşti în stare să faci... să iubeşti mai mult, să plănuieşti mai mult, să depăşeşti mai mult, să atragi mai mult şi să te bucuri de toate mai mult decât ai fi crezut că este posibil. Acestea sunt standardele vieţii care aşteaptă decizia ta mentală şi mâna întinsă. Meriţi – evoluezi – şi vei învinge. *

Da. Are dreptate Jim!
Trebuie investit în noi însine ca să putem face faţă la atacurile din partea altora!

Toamna

...momentul recoltării roadelor muncii din primăvară

Nora

Toamna

VII

Toamna

Îmi place primăvara, dar e prea tânără. Îmi place vara, dar e prea mândră. Aşa că îmi place cel mai mult toamna, deoarece frunzele sunt puţin galbene, culorile sunt mai dulci şi mai bogate, şi mai e şi o notă de tristeţe care i se asociază... bogăţiile sale aurite nu vorbesc de inocenţa primăverii, nici de atotputernicia verii, ci de înţelepciunea şi liniştea maturităţii. Cunoaşte limitele şi satisfacţia vieţii.

Lin Yutang

Toamna este şi un moment de bucurie, dar şi unul de investigare a conştiinţei. Pentru cei care au semănat cu dărnicie primăvara, care au luptat împotriva buruienilor, gândacilor şi capriciilor vremii în timpul verii, toamna poate aduce răsplăţi care să le provoace numai bucurie. Pentru cei care numai *au privit* venirea şi plecarea primăverii, care nu au profitat câtuşi de puţin de trecerea ei efemeră, toamna poate fi un anotimp al tulburării, al neliniştii şi al regretelor profunde.

În toamnă ne dăm seama cât de scurtă sau de lungă va fi iarna. Toamna ne va da răspunsul la întrebarea dacă am făcut într-adevăr ceea ce trebuia să facem, sau dacă ne-am amăgit cu anestezicul temporar al conversației și prefăcătoriei... al amăgirii că am muncit când de fapt nu am făcut-o.

Solul și venirea toamnei ocupă împreună scaunul judecății ce reprezintă adevărul final al eforturilor umane. Verdictul său final este incontestabil, căci dovezile trudei, grijii și ale răbdării sunt incontestabile... fie că recoltele sunt îmbelșugate, fie că nu, iar dacă nu sunt, nu avem altceva de făcut decât să ne uităm la mâinile celor care au fost însărcinați cu responsabilitate în primăvara trecută. Scuzele referitoare la solul neproductiv, la semințele neroditoare și la vremea neprielnică ar fi mai bine să rămână nerostite, căci agricultorul a fost cel care a ales pământul; tot el a ales semințele; numai el este responsabil de recolte, nicidecum circumstanțele.

Nimic nu este mai minunat decât o recoltă îmbelșugată și nimic nu e mai îngrozitor decât un câmp sterp în toamnă.

Așa se întâmplă în cazul celor care primesc responsabilitatea de a semăna recoltele câmpului, și tot așa cu cei care sunt însărcinați cu succesul în lumea afacerilor și a muncii. Un rezultat neproductiv și slab în anotimpul rezervat pentru recoltare face recunoașterea propriilor eșecuri trecute atât dificilă, cât și necesară.

Un cont bancar gol este semnalul unui efort ineficient din trecut. Este semnalul unei oportunități neexploatate. Este semnalul amânărilor nenumărate și al trândăviei. Legea universului este implacabilă. Se aplică și fermierului și omului de afaceri. Legea se aplică și oamenilor și lucrurilor. Legea rezistă de la crearea lumii și tot de atâta timp oamenii au încercat să o ignore, să o ocolească sau să o conteste. La final, rezultatele demonstrează dacă i-ați urmat preceptele sau dacă le-ați ignorat. Legea este simplă și cunoscută de toți:

„Ce vei semăna, aceea vei și culege."

În toate domeniile existenței umane, fii conștient că tot ceea ce oferi lumii, vei și primi. Este modul naturii de „a regla conturile". Dar gândurile și acțiunile determină rezultatele, stilul de viață și atitudinile umane. Minciunile vor atrage minciuni. Dacă vei alege calea cea mai ușoară și vei sacrifica de fapt calitatea, te va costa profituri mai mici și nopți nedormite. Toate eforturile, fie servicii, marketing, recrutare sau produse, trebuie să aducă beneficii celor care sunt implicați, sau eforturile nu vor rezista testului final, al timpului.

Dacă vei planta porumb, grâu, orz sau pepeni, tot asta vei și culege, căci fiecare dă naștere la tipul *său* de rod. Nu poți cultiva ceva și să te aștepți să culegi altceva doar pentru că ți-ai schimbat părerea în toiul verii.

Oamenii înclină să considere că și cei care au succes au fost, la un moment dat în trecut, fie norocoși, fie necinstiți. Fără îndoială că și cel care conduce o mașină luxoasă înspre reședința grandioasă de pe deal nu a obținut toate acestea prin muncă cinstită și sacrificiu. Acesta este limbajul săracilor. Pentru cel care deține aceste însemne ale bogăției, ele sunt doar roade ce i s-au oferit în toamna sezonului de afaceri – ca *recompense îndreptățite* pentru eforturile făcute în primăvara vieții sale... O primăvară în care cei care acum îl condamnă au stat și au râs de el, sau poate au pescuit sau au povestit istorioare. Cei care nu au nimic îl vor disprețui mereu pe cel avut.

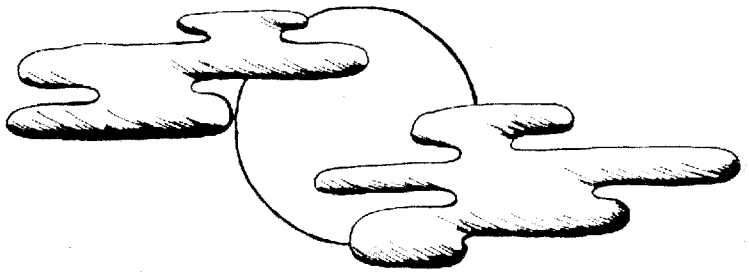

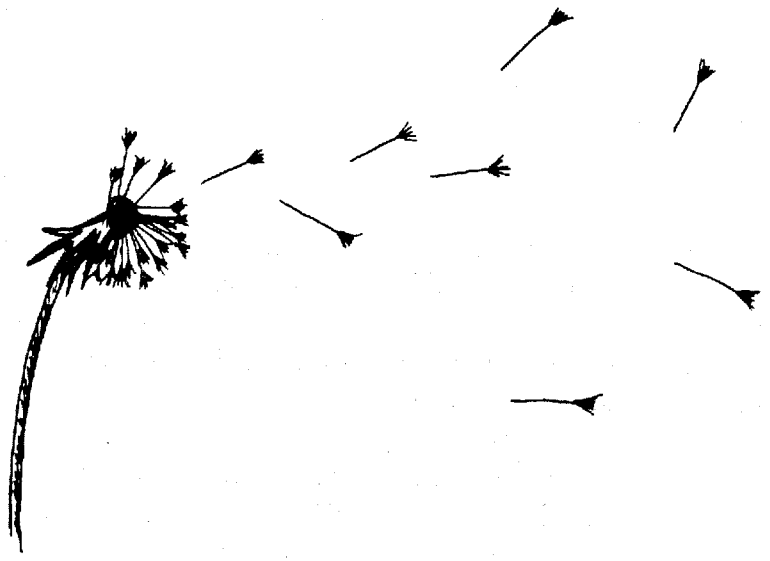

Mare adevăr. Ai dreptate Jim!

Cei care îl condamnă pe omul plin de succes pentru că are avere, considerând că a fost necinstit, nu au habar de prețul pe care acesta l-a plătit pentru acest succes. Nu pot vedea nici dezamăgirile, nici speranțele risipite, nici visele frânte. Nu pot înțelege riscurile pe care le presupun strângerea și investirea capitalului într-o idee încă nedovedită. Nu pot vedea implicațiile legale, impozitele, provocările activității prestate, regulile impuse de guvern, nici nu pot aprecia problemele familiale care par să însoțească automat căutarea succesului. Cei care condamnă văd și disprețuiesc rezultatul, neștiind costurile și cauza care au dus la succes. Atâta timp cât egoiștii lumii îi vor privi cu dispreț pe cei plini de succes... vor continua să trăiască în aceeași stare în care sunt acum.

Toamna, fie ne bucurăm, fie ne căutăm scuze. Toți cei care nu au profitat pe deplin de primăvară, care nu și-au păzit îndeajuns recoltele de căldura verii, nu au motive întemeiate... ci numai scuze, iar acestea sunt încercări de a arunca vina pe circumstanțe și nu pe noi înșine.

Diferența dintre un apartament amărât și o vilă pe deal este ca aceea dintre eforturile *medii* din primăvară și cele *susținute*. Natura promite că o sămânță va produce o plantă... că vom primi *mai mult* decât ceea ce plantăm. Având cu toții acest lucru în minte, uităm că pentru a culege *multe* plante trebuie să și sădim *mult*. Pentru a avea succes în toamna vieții trebuie să depui eforturi majore în timpul primăverii existenței. S-ar putea ca 40 de ore petrecute săptămânal în câmpul oportunităților să nu fie suficiente, mai ales dacă nu le petreci în câmpul potrivit. Uneori, pentru a ne ameliora rezultatele, trebuie să recunoaștem dureros faptul că actualul câmp este prea bolovănos, prea plin de ciulini sau că stratul de sol fertil este prea subțire. Există mari greutăți în a descoperi un câmp mai fertil decât altul, dar *aceste* dificultăți sunt nesemnificative în comparație cu dificultatea finală: *aceea de a nu-l fi schimbat*.

Jarna...

Iarna

VIII

Iarna

Iarna, ca şi primăvara, este anotimpul care îşi poate face apariţia efemeră în timpul *oricărui* alt anotimp, pentru a reaminti tuturor puterea sa supremă. În toiul verii, pe când ne îngrijim atent recoltele, iarna poate coborî asupra noastră pentru a ne priva de roadele propriilor eforturi. Iarna îşi poate face apariţia ameninţător în timpul anotimpului oportunităţilor – primăvara – iar dacă nu reacţionăm rapid pentru a-i anula potenţialul efect devastator, sezonul oportunităţilor ne va fi răpit de către una dintre furtunile vieţii, lăsându-ne să mai aşteptăm un an. Iarna poate apărea prematur în timpul anotimpului culesului, toamna – pe când suntem gata să recoltăm roadele eforturilor noastre susţinute – şi ne poate lăsa cu recolte sau rezultate fără nicio valoare.

Prima lecţie a vieţii este aceea că iarna va veni mereu; nu numai iarna cea geroasă, îngheţată şi vântoasă, dar şi iernile umane ale disperării, dezamăgirii, singurătăţii şi tragediei. Iarnă e când rugăciunile noastre rămân fără răspuns sau când faptele copiilor noştri ne lasă fără grai. Iarnă e când mersul economiei nu ne e favorabil sau când creditorii ne hărţuiesc. Este iarnă când ne ameninţă competiţia sau când un prieten profită de noi. Iarna vine sub multe forme şi oricând, atât peste cel ce cultivă ogorul, cât şi peste cel ce face afaceri, sau în vieţile noastre private.

Așa e! Mulțumesc, Doamne, pentru lecție!

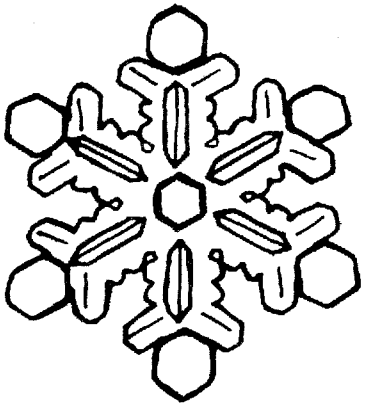

Venirea iernii ne găsește împărțiți în două categorii: *pregătiți* sau *nepregătiți*.

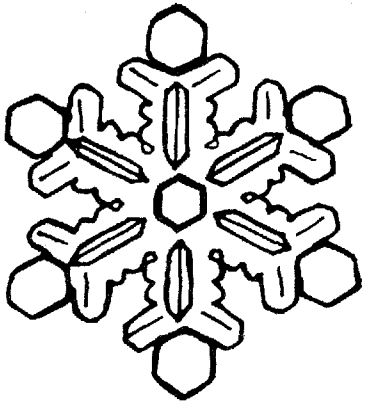

Celor *pregătiți*, care au sădit primăvara, și-au îngrijit recoltele cu atenție în timpul verii și care au avut ce recolta în timpul toamnei, iarna nu le poate părea decât tot un anotimp al *oportunităților*. Poate fi sezonul cititului, al conceperii planurilor, de recuperare a puterilor pentru primăvara ce va veni, sau al gustării plăcerilor unui adăpost bine aprovizionat și încălzit. Poate fi un anotimp al veseliei nemărginite, de care se bucură împreună cu toți cei dragi, cu toți cei care l-au ajutat când a fost de muncă. Este anotimpul gratitudinii și al împărtășirii darurilor generoase ale existenței. Iarna este momentul în care putem fi recunoscători, nu numai pentru ceea ce avem, dar și pentru ceea ce mai putem realiza. Iarna este sezonul odihnei, dar nu al odihnei *excesive*. Este sezonul în care ne putem înfrupta din roadele muncii noastre, dar nu cu lăcomie. Este anotimpul conversațiilor plăcute, dar nu al bârfei. Este anotimpul în care putem fi mândri, dar nu egoiști.

Dar ceea ce facem cu timpul nostru și cu noi înșine, cu prietenii sau cu atitudinile noastre în timpul anotimpului iernii determină ceea ce vom realiza în primăvara următoare. Trebuie să ne *îmbunătățim* necontenit condiția, pe noi înșine și propriile rezultate. Fie ne îmbunătățim, fie involuăm, dar nu rămânem niciodată în același loc. Dacă nu ne îmbunătățim, această consecință se datorează faptului că nu ne folosim inteligența, rațiunea sau potențialul – iar ceea ce *nu* folosim, pierdem în cele din urmă. Dacă nu le folosim, ne putem irosi inteligența, rațiunea, potențialul sau puterea. Iar când eșecul de a le folosi sau folosirea incorectă ne costă aceste atribute umane extraordinare, *involuăm*, fără îndoială.

O altă lege fundamentală a vieții ne impune fie să progresăm, fie să regresăm.

Celor pregătiți pentru sosirea iernii le este ușor să o folosească așa cum folosesc și primăvara... profitând de ea.

Celor *nepregătiți,* sosirea iernii provoacă regrete și tristețe. Fiindcă nu am avut voința necesară să plătim prețul durerii provocate de disciplină, îl plătim pe cel mult mai chinuitor, al regretelor. Poverile și lanțurile disciplinei ar putea părea minuscule pe lângă greutățile nemăsurate și constrângerile aduse de regrete. Regretul este o cămară goală și o bucătărie pustie în momentul în care până la următoarea toamnă mai e exact un an. Chiar și la venirea primăverii, eforturile vor fi depuse cu stomacul neostoit și cu punga goală. Pentru cei pregătiți, iarna e tot un fel de primăvară, dar pentru cei nepregătiți, iarna nu aduce decât groază și nesiguranță. Dragostea și armonia lasă locul acuzațiilor și mâniei.

Momentul în care simțim pe pielea noastră ororile iernii pentru care suntem nepregătiți este primăvara. Haide să ne zugrăvim în minte vânturile înțepătoare, câmpurile spulberate de viscol și copacii înghețați. Haide să ne imaginăm cu ochiul minții plânsul unui copil înfometat și dezamăgirea din ochii celor pe care îi iubim. Haide să ne imaginăm emoțional căutarea disperată de scuze, scuzele pe care le oferim pentru justificarea greșelilor noastre din trecut și frica ce se instalează când auzim un ciocănit în ușă, sau venirea poștașului. Anticiparea mentală a acestor scene poate provoca șocul care să ne determine să facem eforturi disperate și susținute primăvara, eforturi care pot împiedica apariția pe lume a acestor viziuni înspăimântătoare ale imaginației.

De-a lungul anotimpurilor anului, iarna ne poate atinge viețile în multe feluri mărunte... punându-ne la încercare, oferindu-ne drept avertisment subtil situația disperată a celor care au viața guvernată de iarnă. Iarna poate fi o oportunitate pierdută sau pierderea dragostei. Dacă un prieten de încredere te dezamăgește, sau dacă un concurent al tău obține o afacere, pentru tine e iarnă. Dacă cineva pe care îl îndrăgești te biciuiește cu vorbe reci și grele, pentru tine e iarnă, și tot iarnă e și dacă în loc să primești sfaturi prețioase de la cineva de încredere te alegi cu pesimism și cinism.

Provocarea principală pe care o au de înfruntat cei acaparați de iarnă este de a nu îi permite acesteia să afecteze venirea primăverii, și nici abilitatea lor de *a recunoaște* venirea sa. Foarte important în viață este să rămânem componentă a soluției, în loc să devenim parte integrantă a problemei.

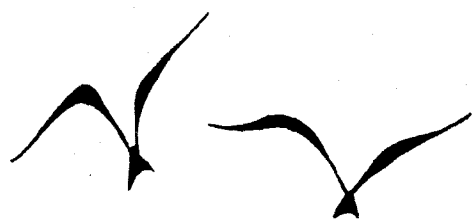

Dacă nu ai parte de dragoste, dacă nu ai serviciu sau bani, e iarnă pentru tine, iar venirea sa a fost provocată de faptul că la un moment dat ai ratat venirea unei primăveri. Neglijența este costisitoare, iar iarna nu e decât o circumstanță – un *efect* provocat de o *cauză anterioară*. Dacă vei sta să diseci cât de apăsătoare este această iarnă pentru tine nu vei reuși decât ca ea să fie și mai greu de suportat. Analizează-ți mintea și sufletul pentru a descoperi cauza reală ce zace numai *în tine*. Adversitatea nu constă, de obicei, în *cineva* sau *ceva* din exteriorul nostru. A da vina pe circumstanțele externe pentru instalarea iernii este numai o scuză convenabilă pentru negarea responsabilității. Este o tendință firească a ființei umane: să dea vina pentru iarnă pe altcineva, motiv pentru care majoritatea oamenilor culeg *rezultatele* mediocrității care însoțesc un asemenea comportament.

Pentru ca lucrurile sau circumstanțele să se schimbe, trebuie să se modifice atitudinile, opiniile sau obiceiurile noastre. A vorbi despre cum ar trebui să fie *lucrurile*... despre motivul pentru care *situația* este nedreaptă... rămâne doar vorbărie. În astfel de conversații sterpe se angajează, pe timpul iernii, leneșii și lașii, căci ele produc un soi de euforie care amorțește simțurile și face imposibilă perceperea *corectă* a realității. Aceeași euforie o oferă și televizorul celor cărora îl folosesc drept o evadare din viața lor cotidiană. Alții o găsesc în droguri sau alcool, folosite de cei care caută soluții externe. Sau în bârfa inutilă, prin care cei care se angrenează în ea cred că disecând slăbiciunile altora vor putea uita de ale lor.

Fie ca iarna să vă găsească planificând pentru primăvara ce va veni, nu contemplând erorile şi omisiunile anului ce a trecut. Fie ca iarna să vă găsească fericiţi şi plini de bucurie... capabili să îi încurajaţi pe toţi cei din jurul vostru; încrezători în viitor, nu îngrijoraţi; fericiţi în privinţa trecutului, nu cuprinşi de remuşcări; şi, în cele din urmă, recunoscători pentru ceea ce aţi realizat, pentru adversităţile şi nesiguranţele vieţii, căci fiecare este o formă de binecuvântare care îndepărtează toate limitările din faţa posibilităţilor viitoare ale vieţii.

Iarna este anotimpul analizei, al meditaţiei şi al introspecţiei. Este momentul de a ne reevalua scopul şi procedura – de a ne redescoperi şi reformula ţelul. Este momentul de a descoperi metode noi pentru rezolvarea unor dileme vechi, de a concepe planuri noi pentru a-i ajuta pe alţii, mai nefericiţi decât noi. Este momentul în care ne putem înţelege şi controla mânia, emoţia umană care ne determină să judecăm fără să analizăm dovezile. Este momentul să ne dăm seama câtă dreptate am avut şi să ne depăşim tendinţa de a răspândi *acuze* fără o *analiză* prealabilă, pentru că aceasta este culmea ignoranţei. Este momentul să fim sinceri cu noi înşine, despre noi înşine, când chemarea este mai degrabă aceea de a ne amăgi. Este momentul de a ne dezvolta abilităţi care să ne permită să

ne înţelegem şi cu oamenii *imperfecţi*, căci şi un prost se poate înţelege de minune cu un om *perfect*. Este momentul să devenim destul de înţelepţi pentru a şti ce să spunem – ca şi de a şti ce *să trecem cu vederea* şi *să păstrăm pentru noi înşine*. Înţelepciunea care vine odată cu folosirea profitabilă a anotimpului iernii ne învaţă că evoluţia e doar revoluţie cu un ritm mai puţin alert şi că schimbările treptate sunt ordinea universului. Numai atributele umane valoroase precum cinstea, onestitatea, loialitate şi dragostea de Dumnezeu trebuie să rămână constante şi neschimbate. Iarna este anotimpul în care să ne arătăm gratitudinea pentru realizările noastre sau pentru că am reuşit să suportăm *lipsa* acestora.

Trebuie citit tot!

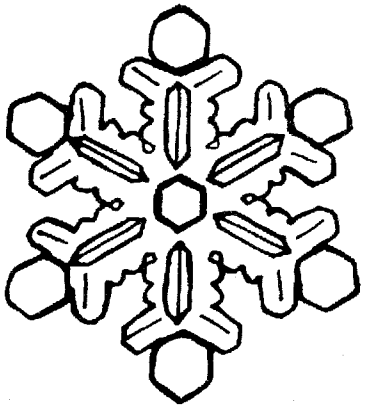

Anotimpul inactivității fizice – iarna – este momentul în care putem îmbogăți cămara cunoștințelor noastre prin educație neîntreruptă, care, de fapt, nu înseamnă să învățăm lucruri pe care nu le știm, ci să învățăm să ne comportăm așa cum nu o facem acum. Faptele și lucrurile vieții sunt automat învățate de fiecare dintre noi când suntem inspirați de entuziasmul așteptărilor înalte și de încrederea în propriile abilități.

Odată cu iarna vine și oportunitatea de a ne îndeplini promisiunile nerespectate și de a răspunde la scrisorile pe care le-am ignorat. Este momentul în care îi putem încuraja pe cei tineri, care, din pricina lipsei lor de experiență, trăiesc în nesiguranță... Și pentru a-i încuraja pe cei vârstnici, care, *grație* experienței lor, ne pot spune multe lucruri care să ne ajute în viitor. Nu lăsați să treacă nicio iarnă fără a investi mult timp în încurajarea, educarea și susținerea semenilor voștri. Astfel, răsplata pe care o veți primi va fi o încredere crescută în voi înșivă; învățătorul este întotdeauna cel mai important receptacul al lecțiilor pe care încearcă să le ofere altora. Iarna să vă surprindă gândindu-vă întâi la altcineva, oferindu-i apreciere, dragoste, amabilitate... Și, mai ales, fie ca iarna să vă găsească râzând mai mult, deși vânturile suflă reci, iar zăpada acoperă pământul care în curând va da din nou viață.

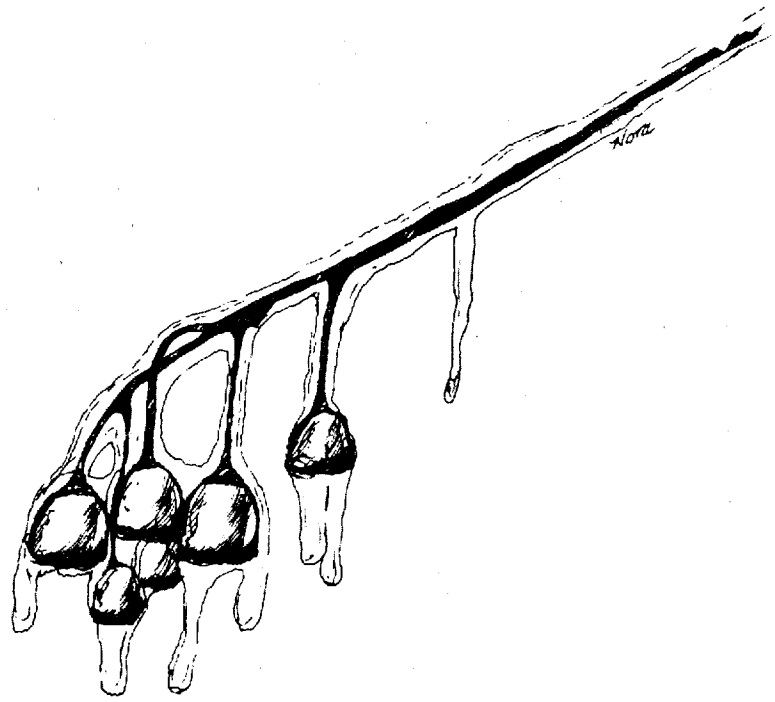

IX

Înfrângerea - cel mai prielnic început

Cineva a spus odată – „Nu vă rugaţi pentru ca lucrurile să fie mai uşoare, ci rugaţi-vă pentru mai multe *obstacole* şi mai multe *provocări*, pentru că *acestea* modelează caracterul şi voinţa omului de a învinge." Aproape fiecare poveste de succes pe care am auzit-o a început deoarece persoana respectivă ajunsese, mental şi financiar, în cea mai dificilă situaţie pe care o avusese vreodată. În aceste condiţii, oamenii devin suficient de sătui pentru a mai căuta înlăuntrul lor şi a scoate la lumină talente noi, abilităţi, dorinţe şi mai ales hotărâre – condiţiile sine qua non necesare oricui vrea să îşi schimbe situaţia în bine. Lucrurile încep să se schimbe atunci când omul are de înfruntat dificultăţi, iar situaţia exterioară se modifică graţie schimbării fiinţei interioare. Am descoperit că „lucrurile" nu se schimbă niciodată de la sine. Aceasta se petrece atunci când un om, destul de sătul de cum stau circumstanţele, dar şi de decis, de dornic, păşeşte înspre boxa martorului pentru dreptate şi strigă cât îl ţin puterile – „M-am săturat de umilinţă şi înfrângere, nu mai tolerez această situaţie." Atunci, timpul, soarta şi circumstanţele organizează o întâlnire de urgenţă şi se pun de acord, silite de împrejurări – „Ar fi mai bine să ne dăm la o parte, căci nu putem pune stavilă acestui spirit hotărât." Din nefericire, masele de oameni *nu* se schimbă – aşteaptă ca şi circumstanţele să se schimbe – învinovăţindu-i pe alţii sau circumstanţele pentru progresul lor slab. Acceptă eşecul de parcă ar sta în natura umană să se scalde în balta înfrângerii sau auto-compătimirii.

Foarte faine idei

Dar... viața continuă... deși poate acum vă considerați înfrânți. Lumea merge înainte și evenimentele se vor derula cu o regularitate prestabilită. Fie că acum gustați din cupa eșecului sau a succesului, este o condiție *temporară*. Veți *ieși* din eșec tot atât de firesc pe cât ați *intrat*. Condiția ta – rușinea și înfrângerea – este trăită de alte câteva mii de oameni din țara asta, chiar în același timp. Cineva mi-a sugerat odată că ar trebui să îmi spun „Va trece" ori de câte ori eram ispitit să consider că deja primisem maximum de negativitate și eșec pentru viața aceasta. Dintre cei care acum se simt epuizați din punct de vedere mental, spiritual și financiar, câțiva vor pune bazele unui nou început și, făcând acest lucru, se vor ridica în picioare și se vor întoarce în lume nu numai pentru a *face ceva bine*, dar și pentru a-și lăsa amprenta de neșters

asupra lumii afacerilor, politice și sociale. Despre ei se va scrie, se va vorbi, se va discuta atent. Lumea îi va judeca drept „norocoși", neștiutori în privința agoniei și singurătății ce a însoțit fiecare experiență *înaintea* celei în care au început să meargă cu capul sus, spre împliniri și realizări. Astfel, oricât de nebunește ar părea, mulțumește-i lui Dumnezeu pentru limitările și eșecurile prezente, dacă așa stau lucrurile, căci acum ocupi o poziție din care se nasc toate poveștile de succes. Poți merge acolo unde dorești. Poți face ceea ce vrei să faci. Poți să devii ceea ce vrei să devii... începând chiar de acolo unde ești acum. Longfellow a început astfel – Michaelangelo și Lincoln.

Da! Adevărat!

Rod Serling a scris 40 de povestiri înainte ca una dintre ele să fie acceptată. Disney a fost refuzat de un ziar care l-a catalogat drept lipsit de talent. Richard Byrd a căzut cu avionul de două ori și a perseverat, devenind unul dintre cei mai mari exploratori. Prin urmare, fiți recunoscători pentru greutățile pe care le aveți de depășit. Toate încercările prin care aveți de trecut vor lucra *pentru voi* și *nu împotriva* voastră. Cei din jurul tău vor sta cu mâinile în sân și te vor lăsa să te complaci în auto-compătimire – până când vei sfârși singur și falit – dacă asta e ceea ce îți dorești. Nu vor face nimic nici dacă tu vei hotărî că situația actuală este numai temporară, că te vei pune pe picioare și că vei lăsa ceva în urmă. Lumii nu-i pasă câtuși de puțin ce alegeri faci tu, așa că de dragul tău, dă o șansă aventurii, cu ochii bine fixați pe scopul pe care ți l-ai propus, nu numai pe existență și auto-compătimire.

De acum înainte, pentru tot restul vieții, angajați-vă în slujba excelenței, amintindu-vă că nu aveți altă provocare decât aceea de a avea succes. La urma urmelor, nu aveți decât o singură viață de trăit! Haide să facem ceva ieșit din comun și remarcabil!

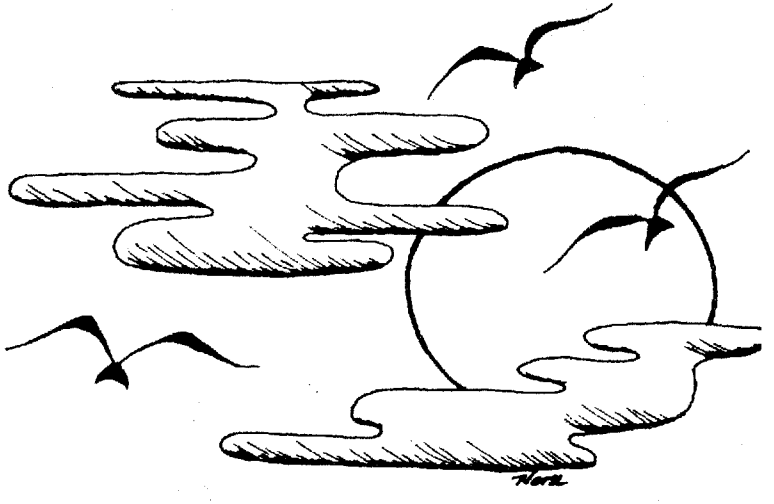

Nu merge înaintea mea,
S-ar putea să nu îți calc pe urme.
Nu merge în urma mea,
S-ar putea să nu te pot ghida.
Ci mergi alături de mine
Și fii tovarășul meu.

Despre autor

Jim Rohn este unul dintre cei mai influenţi gânditori ai timpurilor noastre, contribuind la motivarea şi perfecţionarea unei întregi generaţii de traineri pentru dezvoltarea personală, dar şi a sute de directori din companiile de vârf ale Americii.

Jim Rohn şi-a împărtăşit mesajul cu ocazia a peste 6.000 de întâlniri cu publicul şi cu peste 4 milioane de oameni. A condus conferinţe şi ateliere de lucru în Europa, Asia, Australia şi Africa, dar şi în principalele oraşe ale Americii de Nord. Este membru al National Speakers Association şi a primit un mult râvnit premiu CPAE, care i-a fost acordat în 1985 pentru performanţe desăvârşite şi profesionalism în oratorie.

Vă doresc o viaţă plină de bogăţie, sănătate şi fericire; o viaţă în care să vă acordaţi harul răbdării, virtutea raţiunii, darul cunoaşterii şi influenţa încrederii în propria abilitate de a visa şi de a obţine recompense extraordinare.

Jim Rohn

Despre Jim Rohn

Sunt ucenicul lui Jim Rohn încă din 1972. Era încă de pe atunci şi încă e unul dintre cei mai profunzi gânditori şi unul dintre personajele cele mai dotate intelectual dintre toţi cei pe care am avut şansa să-i aud vorbind.

Les Brown

Jim Rohn este unul dintre cei mai coerenţi, puternici şi provocatori oratori pe care am avut şansa să-i ascult. Stilul şi farmecul lui unic îl propulsează cu doi paşi înaintea celorlalţi.

Harvey Mackay

Jim Rohn este un maestru în arta motivării – are stil, substanţă, carismă, relevanţă, şarm, iar ceea ce spune chiar creează o mare diferenţă şi îţi rămâne întipărit în minte. Îl consider Decanul Oratorilor. Lumea ar fi un loc mai bun dacă umanitatea l-ar auzi vorbind pe prietenul meu, Jim Rohn.

Mark Victor Hansen